PRESUDA OPĆEG SUDA (sedmo vijeće)

23. listopada 2008.(*)

„Zajednička vanjska i sigurnosna politika – Mjere ograničavanja protiv određenih osoba i subjekata s ciljem borbe protiv terorizma – Zamrzavanje financijskih sredstava – Tužba za poništenje – Prava obrane – Obrazloženje – Sudski nadzor"

U predmetu T-256/07,

People's Mojahedin Organization of Iran, (Narodna mudžahedinska organizacija Irana) sa sjedištem u Auvers-sur-Oiseu (Francuska), koju zastupaju J.-P. Spitzer, odvjetnik i D. Vaughan, *QC*,

tužitelj,

protiv

Vijeća Europske unije, koje zastupaju M. Bishop i E. Finnegan, u svojstvu agenata,

tuženika,

koje podupiru:

Ujedinjena Kraljevina Velike Britanije i Sjeverne Irske, koju su zastupali prvo V. Jackson i T. Harris, a zatim V. Jackson, u svojstvu agenata, uz asistenciju S. Lee i M. Gray, *barristers*,

Komisija Europskih zajednica, koju su zastupali prvo S. Boelaert i J. Aquilina, a zatim S. Boelaert, P. Aalto i P. van Nuffel, u svojstvu agenata,

i

Kraljevina Nizozemska, koju zastupaju M. de Grave i Y. de Vries, u svojstvu agenata,

intervenijenti,

povodom zahtjeva za poništenje Odluke Vijeća 2007/445/EZ od 28. lipnja 2007, o provedbi članka 2. stavka 3. Uredbe (EZ) br. 2580/2001 o posebnim mjerama ograničavanja protiv određenih osoba i subjekata s ciljem borbe protiv terorizma i o stavljanju izvan snage odluka 2006/379/EZ i 2006/1008/EZ (SL L 169, str. 58.), u dijelu u kojem se odnosi na tužitelja,

RADNI PRIJEVOD

PRVOSTUPANJSKI SUD EUROPSKIH ZAJEDNICA (sedmo vijeće),

u sastavu: N. J. Forwood (izvjestitelj), predsjednik, D. Šváby i L. Truchot, suci,

tajnik: E. Coulon,

uzimajući u obzir pisani postupak i nakon rasprave održane 6. ožujka 2008.,

donosi sljedeću

Presudu

Okolnosti spora

1 Radi upoznavanja s dosadašnjim okolnostima ovog spora upućuje se na točke 1. do 26. presude Općeg suda od 12. prosinca 2006., Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran/Vijeće (T-228/02, Zb., str. II-4665., u daljnjem tekstu: presuda OMPI).

2 Nakon rasprave koja se održala 7. veljače 2006. u predmetu povodom kojeg je donesena navedena presuda OMPI, ali prije njezine objave, Vijeće je donijelo Odluku 2006/379/EZ od 29. svibnja 2006. o provedbi članka 2. stavka 3. Uredbe (EZ) br. 2580/2001 o posebnim mjerama ograničavanja protiv određenih osoba i subjekata s ciljem borbe protiv terorizma i o stavljanju izvan snage Odluke 2005/930/EZ (SL L 144, str. 21.). Nesporno je da je tom odlukom Vijeće zadržalo ime tužitelja na popisu u Prilogu Uredbi Vijeća (EZ) br. 2580/2001 od 27. prosinca 2001. o posebnim mjerama ograničavanja protiv određenih osoba i subjekata s ciljem borbe protiv terorizma (SL L 344, str. 70., ispravak u SL 2007, L 164, str. 36.), (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 18., svezak 1., str. 5.) (u daljnjem tekstu: sporan popis).

3 Presudom OMPI, točka 1. *supra*, Opći sud poništio je Odluku Vijeća 2005/930/EZ od 21. prosinca 2005. o provedbi članka 2. stavka 3. Uredbe br. 2580/2001 i o stavljanju izvan snage Odluke 2005/848/EZ (SL L 340, str. 64.), u dijelu u kojem se odnosi na tužitelja, zato što ta odluka nije obrazložena, što je donesena u okviru postupka tijekom kojega tužiteljeva prava obrane nisu poštovana te zato što ni sâm Opći sud nije mogao provesti nadzor zakonitosti te odluke (presuda OMPI, točka 1. *supra*), točka 173.).

4 Dana 21. prosinca 2006. Vijeće je donijelo Odluku 2006/1008/EZ o provedbi članka 2. stavka 3. Uredbe br. 2580/2001 (SL L 379, str. 23). Tom je odlukom Vijeće na sporan popis dodalo imena određenih osoba, skupina i subjekata.

5 Dopisom od 30. siječnja 2007. Vijeće je tužitelja izvijestilo da su, po njegovome mišljenju, razlozi za njegovo uvrštenje na sporan popis još uvijek na snazi te da ga

RADNI PRIJEVOD

stoga namjerava zadržati na tom popisu. Tom je dopisu priloženo obrazloženje koje je istaknulo Vijeće. Tužitelj je također obaviješten da u roku od dva mjeseca Vijeću može dostaviti očitovanja o namjeri Vijeća da ga zadrži na popisu i o razlozima koje u tom pogledu navodi, te dokumente u potporu toga.

6 U obrazloženju priloženom navedenom dopisu Vijeće je osobito istaknulo da je u odnosu na tužitelja nadležno tijelo u smislu članka 1. stavka 4. Zajedničkog stajališta Vijeća 2001/931/ZVSP od 27. prosinca 2001. o primjeni posebnih mjera u borbi protiv terorizma (SL L 344, str. 93.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 18., svezak 1., str. 11.) donijelo rješenje kojim se tužitelj zabranjuje kao organizacija uključena u terorizam na temelju Terrorism Acta 2000 (Zakon o terorizmu iz 2000.) (u daljnjem tekstu: rješenje Home Secretaryja). Nakon što je istaknulo da je ova odluka, na koju se prema navedenom zakonu može podnijeti žalba (*review*) još uvijek na snazi, Vijeće je utvrdilo da i dalje vrijede razlozi za uvrštenje tužitelja na sporan popis.

7 Dopisima od 27. veljače te 19., 20. i 26. ožujka 2007. tužitelj je u odgovoru Vijeću dostavio svoja očitovanja. Osobito je osporavao da se, nakon presude OMPI, točka 1. *supra*, bilo koja odluka o njegovom „zadržavanju" na spornom popisu mogla valjano donijeti. Kritizirao je i razloge koje je Vijeće navelo radi opravdanja takve odluke i postupak koji je ono provelo. Konačno, tužitelj je zatražio pristup spisu Vijeća.

8 Dopisom od 30. ožujka 2007. Vijeće je tužitelju dostavilo ukupno šesnaest dokumenata. U pogledu dostave drugih dokumenata iz spisa navelo je da se najprije treba savjetovati s matičnom državom ili matičnim državama.

9 Dopisom od 16. travnja 2007. tužitelj je istaknuo da je za njega neophodno da ima pristup svim dokumentima iz spisa i da ima mogućnost komentirati ih prije donošenja odluke. Istoga dana odvjetnici tužitelja Vijeću su uputili zajedničko mišljenje u kojemu su ponovili argumente koje su ranije istaknuli, a osim toga osporavali su i da bi rješenje Home Secretaryja moglo poslužiti kao temelj za odluku koju je Vijeće namjeravao donijeti.

10 U mišljenju objavljenom u *Službenom listu* (C 90, str. 1.) 25. travnja 2007., Vijeće je obavijestilo osobe, skupine i subjekte obuhvaćene odlukama 2006/379 i 2006/1008 da ima namjeru zadržati ih na spornom popisu. Vijeće je zainteresirane osobe također obavijestilo da mu mogu poslati zahtjev da im dostavi obrazloženje o tome zbog čega su zadržani na dotičnom popisu (osim ako im je obrazloženje već bilo dostavljeno).

11 U dopisu od 14. svibnja 2007. Vijeće je tužitelju dostavilo jedan dodatni dokument iz spisa. Što se tiče drugih dokumenata koji još nisu dostavljeni, Vijeće je navelo da se država iz kojih oni potječu protivila njihovoj dostavi. Osim toga, Vijeće je tom dopisu priložilo obavijest svojeg glavnog tajništva upućenu Odboru stalnih predstavnika (Coreper) 19. siječnja 2007. (Dokument 5418/1/07 REV 1), pod nazivom „Nastavak presude [OMPI]", kojoj je priložen prijedlog dopisa i razlozi čiji je sadržaj istovjetan

RADNI PRIJEVOD

onom u dopisu Vijeća upućenom tužitelju 30. siječnja 2007., koji je naveden u točki 5. ove presude.

12 Dopisom od 29. svibnja 2007. tužitelj je dostavio dodatna očitovanja u kojima je analizirao dokumente koje mu je dostavilo Vijeće. Također je inzistirao da se u spis uvrste dokumenti koje je predočio, a koji ga oslobađaju krivnje .

13 Dopisom od 12. lipnja 2007. Vijeće je tužitelju odgovorilo da su preslike njegovih dopisa i svih oslobađajućih dokumenata koje je izveo, proslijeđene delegacijama država članica.

14 Dana 28. lipnja 2007. Vijeće je donijelo Odluku 2007/445/EZ o provedbi članka 2. stavka 3. Uredbe br. 2580/2001 i stavljanju izvan snage odluka 2006/379 i 2006/1008 (SL L 169, str. 58.). U skladu s člankom 1. te odluke, popis predviđen u članku 2. stavku 3. Uredbe br. 2580/2001 zamijenjen je popisom u prilogu. Nesporno je da je ime tužitelja uvršteno u navedenom prilogu.

15 O Odluci 2007/445 tužitelj je obaviješten dopisom Vijeća od 29. lipnja 2007. (u daljnjem tekstu: prva obavijest). Obrazloženje priloženo tom dopisu u biti je istovjetno kao i ono priloženo dopisu od 30. siječnja 2007. (vidjeti točku 6. ove presude).

Postupak i novi razvoj događaja tijekom postupka

16 Tužitelj je ovu tužbu podnio zahtjevom podnesenim tajništvu Općeg suda 16. srpnja 2007.

17 Zasebnim aktom, podnesenim tajništvu Općeg suda istoga dana, tužitelj je podnio zahtjev da se o predmetu odluči u ubrzanom postupku, u skladu s člankom 76.a Poslovnika Općeg suda. Vijeće je svoja očitovanja o tom zahtjevu podnijelo 30. srpnja 2007. .

18 Prije odlučivanja o navedenom zahtjevu Opći sud (drugo vijeće) je 13. rujna 2007. odlučio agente stranaka pozvati na neformalni sastanak u nazočnosti suca izvjestitelja, u skladu s člankom 64. Poslovnika. Taj je sastanak održan 10. listopada 2007.

19 Zbog promjene sastava vijeća Općeg suda početkom nove sudske godine, sudac izvjestitelj raspoređen je u sedmo vijeće te mu je slijedom toga dodijeljen ovaj predmet.

20 Dana 11. listopada 2007. Opći sud (sedmo vijeće) odlučio je o predmetu odlučivati u ubrzanom postupku, uz uvjet da tužitelj u roku od sedam dana dostavi skraćenu inačicu svojega zahtjeva te popis samo onih priloga koji se trebaju uzeti u obzir u skladu s prijedlogom koji je sastavio za neformalni sastanak. Tužitelj je udovoljio tom zahtjevu.

RADNI PRIJEVOD

21 Rješenjem od 20. studenoga 2007., nakon saslušanja stranaka, predsjednik sedmog vijeća Općeg suda dao je Ujedinjenoj Kraljevini, Komisiji Europskih zajednica i Kraljevini Nizozemskoj dopuštenje da interveniraju u prilog zahtjevu Vijeća.

22 Odlukom (Open Determination) ZS/02/2006 od 30. studenoga 2007., Proscribed Organisations Appeal Commission (Žalbena komisija za zabranjene organizacije, Ujedinjena Kraljevina, u daljnjem tekstu: POAC) dopustila je žalbu protiv rješenja, koje je 1. rujna 2006. donio Home Secretary, o odbijanju ukidanja zabrane tužitelja kao organizacije uključene u terorizam i naredio da Home Secretary pred Parlamentom Ujedinjene Kraljevine iznese prijedlog rješenja (*Order*) o uklanjanju tužitelja s popisa organizacija zabranjenih na temelju Terrorism Acta 2000 (Zakon o terorizmu iz 2000.) (u daljnjem tekstu: odluka POAC-a).

23 Dopisom od 5. prosinca 2007. tužitelj je tajništvu Općeg suda dostavio presliku odluke POAC-a i presliku dopisa koji je istoga dana uputio Vijeću kako bi ga se, s obzirom na odluku POAC-a, uklonilo sa spornog popisa.

24 Dopisom od 12. prosinca 2007. Opći sud (sedmo vijeće) uputio je strankama pisana pitanja o eventualnom utjecaju odluke POAC-a na ovaj predmet i primjerenosti nastavka ubrzanog postupka.

25 Odlukom od 14. prosinca 2007. POAC je odbio zahtjev Home Secretaryja za dopuštenje podnošenja žalbe pred Court of Appealom (England & Wales) (Žalbeni sud (Engleska i Wales), Ujedinjena Kraljevina) protiv odluke POAC-a od 30. studenoga 2007. POAC je u dodatku navedenoj odluci od 17. prosinca 2007. to odbijanje obrazložio činjenicom da nijedan od argumenata koje je iznio Home Secretary nema razumne izglede za uspjeh.

26 Dana 20. prosinca 2007. Vijeće je donijelo Odluku 2007/868/EZ o provedbi članka 2. stavka 3. Uredbe br. 2580/2001 i stavljanju izvan snage Odluke 2007/445 (SL L 340, str. 100.). U skladu s člankom 1. te odluke popis predviđen u članku 2. stavku 3. Uredbe br. 2580/2001 zamijenjen je popisom u prilogu. Nesporno je da je ime tužitelja uvršteno u točki 2.19 navedenog priloga, pod naslovom „Skupine i subjekti".

27 Dana 28. prosinca 2007. Home Secretary je pred Court of Appealom (Žalbeni sud) podnio novi zahtjev za dopuštenje podnošenja žalbe protiv odluke POAC-a.

28 O Odluci 2007/868 tužitelj je obaviješten dopisom Vijeća od 3. siječnja 2008. (u daljnjem tekstu: druga obavijest). Prema tom dopisu, Vijeće je smatralo da su razlozi zadržavanja tužitelja na spornom popisu koji su zainteresiranoj osobi ranije priopćeni prvom obaviješću, još uvijek valjani. Što se tiče odluke POAC-a, Vijeće je istaknulo da je Home Secretary protiv te odluke pokušao podnijeti žalbu.

29 Obrazloženje priloženo drugoj obavijesti istovjetno je onom koje je priloženo prvoj obavijesti (vidjeti točku 15. ove presude).

RADNI PRIJEVOD

30 Dopisom podnesenim tajništvu Općeg suda 11. siječnja 2008., tužitelj je Opći sud obavijestio o donošenju Odluke 2007/868. Zatražio je da u ovom predmetu prilagodi svoj tužbeni zahtjev tako da se njegova tužba odnosi i na poništenje te odluke. Osim toga, od Općeg suda zatražio je da i dalje odlučuje u ubrzanom postupku i istaknuo je da je ovaj predmet tim više hitan zbog donošenja dotične odluke.

31 Vijeće, Ujedinjena Kraljevina i Komisija tajništvu su podnijeli svoja pisana očitovanja kao odgovor na pitanja Općeg suda od 12. prosinca 2007. te 15. i 16. siječnja 2008.

32 Na temelju izvještaja suca izvjestitelja Opći sud (sedmo vijeće) odlučio je otvoriti usmeni dio postupka te je u okviru mjera upravljanja postupkom koje su predviđene u članku 64. Poslovnika, pismom tajništva od 5. veljače 2008.:

– pozvao Vijeće i intervenijente da dostave svoja pisana očitovanja o zahtjevu za prilagodbu tužiteljevog tužbenog zahtjeva iz točke 30. ove presude;

– od Vijeća i Ujedinjene Kraljevine zatražio da dostave sve dokumente koji se odnose na postupak donošenja Odluke 2007/868, u dijelu u kojem se ona odnosi na tužitelja;

– Ujedinjenu Kraljevinu ovlastio za podnošenje intervencijskog podneska.

33 U svojim pisanim očitovanjima, kao odgovor na navedene mjere upravljanja postupkom, koja su tajništvu Općeg suda dostavljena 19. i 21. veljače 2008. Vijeće, Komisija i Nizozemska izjavile su da nemaju primjedbe na zahtjev za prilagodbu tužiteljevog tužbenog zahtjeva iz točke 30. ove presude.

34 Za razliku od toga, u svojem intervencijskom podnesku dostavljenom tajništvu Općeg suda 21. veljače 2008. Ujedinjena Kraljevina je istaknula, pozivajući se na točku 34. presude OMPI, točka 1. *supra*, da u ovom slučaju sudski nadzor koji provodi Opći sud treba obuhvaćati jedino Odluku 2007/868. Prema mišljenju tog intervenijenta, Odluka 2007/445 više ne podliježe takvom nadzoru jer je navedenom Odlukom 2007/868 stavljena izvan snage.

35 Inače, Vijeće i Ujedinjena Kraljevina udovoljili su zahtjevu Općeg suda što se tiče izvođenja svih dokumenata koji se odnose na postupak donošenja Odluke 2007/868, u dijelu u kojem se ona odnosi na tužitelja. Tom je prigodom Ujedinjena Kraljevina ipak zatražila da se informacije sadržane u dokumentima koje je ona izvela ne otkriju javnosti.

36 Na raspravi održanoj 6. ožujka 2008. saslušana su izlaganja stranaka i njihovi odgovori na pitanja koja im je postavio Opći sud.

37 Dopisom od 13. svibnja 2008. tužitelj je tajništvu Općeg suda dostavio presliku presude Court of Appeala (Žalbeni sud) od 7. svibnja kojom se odbija zahtjev Home Secretaryja da mu se odobri da pred tim sudom podnese žalbu protiv odluke POAC-a

RADNI PRIJEVOD

(u daljem tekstu: presuda Court of Appeala). U tom istom dopisu tužitelj je iznio određena očitovanja o toj presudi.

38 Rješenjem od 12. lipnja 2008. Opći sud (sedmo vijeće) odlučio je dati nalog za ponovno otvaranje usmenog dijela postupka, u skladu s člankom 62. Poslovnika, kako bi drugim strankama omogućio da iznesu stajalište o tim novim elementima.

39 Dopisom tajništva od 12. lipnja 2008. druge stranke su pozvane da dostave svoja očitovanja o dopisu tužitelja od 13. svibnja 2008. i o presudi Court of Appeala (Žalbeni sud).

40 Budući da je Opći sud dopisom dostavljenim tajništvu 7. srpnja 2008. udovoljio tom zahtjevu, a tužitelj mu nije smio odgovoriti, Opći sud je odlukom od 15. srpnja 2008. ponovno zatvorio usmeni dio postupka.

Tužbeni zahtjevi stranaka

41 U svojoj tužbi tužitelj od Općeg suda zahtijeva da:

– poništi Odluku 2007/445, u dijelu u kojem se odnosi na njega;

– naloži Vijeću snošenje troškova.

42 U svojem dopisu Općem sudu od 11. siječnja 2008. tužitelj od Općeg suda također zahtijeva da poništi Odluku 2007/868, u dijelu u kojem se odnosi na njega.

43 Vijeće od Općeg suda zahtijeva da:

– odbije tužbu;

– naloži tužitelju snošenje troškova.

44 Ujedinjena Kraljevina, Komisija i Nizozemska podupiru prvi dio tužbenog razloga Vijeća.

Postupovne posljedice stavljanja izvan snage i zamjene Odluke 2007/445

45 Kako to proizlazi iz točke 26. ove presude, Odluka 2007/445 stavljena je izvan snage i zamijenjena, nakon podnošenja tužbe, Odlukom 2007/868. Tužitelj je zatražio prilagodbu svojih prvotnih tužbenih zahtjeva tako da se njegovom tužbom traži poništenje tih dviju odluka.

46 U tom pogledu valja podsjetiti da, ako je tijekom postupka odluka ili uredba koja se izravno i pojedinačno odnosi na određenog pojedinca zamijenjena aktom kojim se želi postići isti cilj, taj se akt mora smatrati novim elementom zbog kojeg tužitelj može prilagoditi svoj tužbeni zahtjev i tužbene razloge. Obvezivanje tužitelja na podnošenje

RADNI PRIJEVOD

nove tužbe bilo bi, naime, protivno dobrom sudovanju i načelu ekonomičnosti postupka. Također, bilo bi nepravedno dotičnoj instituciji omogućiti da, kako bi odgovorila na kritike sadržane u tužbi podnesenoj sudu Zajednice protiv određenog akta, prilagodi pobijani akt ili ga zamijeni drugim aktom te se tijekom postupka pozove na tu izmjenu ili zamjenu kako bi drugoj stranci onemogućila da svoj prvotni zahtjev i tužbene razloge proširi na kasniji akt ili da protiv tog akta podnese dodatni zahtjev ili tužbene razloge (vidjeti presudu OMPI, točka 1. *supra*, t. 28. i 29. i navedenu sudsku praksu).

47 Stoga u ovom slučaju, u skladu s ovom sudskom praksom, valja udovoljiti zahtjevu tužitelja i smatrati da svojom tužbom, na dan zatvaranja usmenog dijela postupka, također nastoji poništiti Odluku 2007/868, u dijelu u kojem se ta odluka odnosi na njega, te dopustiti strankama da, s obzirom na taj novi element, ponovno formuliraju svoje tužbene zahtjeve, razloge i argumente, što za njih znači pravo dostave dodatnih tužbenih zahtjeva, razloga i argumenata (presuda OMPI, točka 1. *supra*, t. 30.).

48 Inače, tužitelj i dalje ima interes za poništenje Odluke 2007/445 u dijelu u kojem se ona odnosi na njega, utoliko što poništenje akta institucije ne znači priznavanje njegove nezakonitosti i ima učinak *ex nunc*, za razliku od presude o poništenju na temelju koje se poništeni akt retroaktivno povlači iz pravnog poretka te se smatra da nikada nije postojao (vidjeti presudu OMPI, točka 1. *supra*, t. 34. i 35. i navedenu sudsku praksu; vidjeti u tom smislu i presudu Suda od 12. veljače 1960., Geitling i dr./Visoka vlast, 16/59 do 18/59, Zb., str. 45. i 65.). Dakle, valja smatrati da nadzor Općeg suda obuhvaća i tu odluku, suprotno onomu što smatra Ujedinjena Kraljevina na temelju očito pogrešnog tumačenja točaka 34. i 35. presude OMPI, točka 1. *supra*.

49 U nastavku ove presude Opći sud će odlučiti o zahtjevu za poništenje Odluke 2007/445 i o zahtjevu za poništenje Odluke 2007/868.

Zahtjev za poništenje Odluke 2007/445

50 U potporu svojem zahtjevu za poništenje Odluke 2007/445, tužitelj u bitnom navodi pet tužbenih razloga. Prvi, koji se dijeli na tri dijela, temelji se na povredi članka 233. UEZ-a i povredi načela, koje je u presudi OMPI, točka 1. *supra*, utvrdio Opći sud. Drugi se temelji na povredi prava obrane i obveze obrazlaganja. Treći se temelji na povredi članka 2. stavka 3. Uredbe br. 2580/2001. Četvrti se temelji na povredi tereta dokazivanja i očitoj pogrešci u ocjeni dokaza. Peti se temelji na zlouporabi ili prekoračenju ovlasti.

Prvi tužbeni razlog koji se temelji na povredi članka 233. UEZ-a i povredi načela koja je u presudi OMPI utvrdio Opći sud

Prvi dio prvog tužbenog razloga

51 U prvom dijelu prvog tužbenog razloga tužitelj ističe da je u skladu s uvodnim izjavama Odluke 2007/445 te prema obrazloženju sadržanom u prvoj obavijesti,

RADNI PRIJEVOD

Vijeće odlučilo „zadržati” ga na spornom popisu, oslanjajući se na činjenicu da je Odluka 2006/379, koju Opći sud nije poništio, i dalje na snazi. Stoga se Odluka 2007/445 temelji na „kontinuiranoj valjanosti” Odluke 2006/379.

52 Tužitelj zatim u bitnom ističe da Vijeće nije imalo pravo „zadržati” ga na spornom popisu jer je Odluka 2005/930 poništena presudom OMPI, točka 1. *supra* i jer se sve druge odluke Vijeća, a osobito Odluka 2006/379, na temelju te presude trebaju *ipso jure* smatrati ništavima u odnosu na tužitelja, utoliko što su zahvaćene istim postupovnim nedostacima (povreda prava obrane) i formalnim nedostacima (nepostojanje obrazloženja) kao što su i oni koji su doveli do poništenja navedene Odluke 2005/930.

53 Tužitelj se osobito poziva na točku 35. presude OMPI, točka 1. *supra*, u kojoj je Opći sud naveo, prvo, da na temelju presude o poništenju „poništeni se akt retroaktivno povlači iz pravnog poretka te se smatra da nikada nije postojao” i, drugo, da je u slučaju poništenja pobijanih akata Vijeće „dužno […] poduzeti mjere za izvršavanje presude, u skladu s člankom 233. UEZ-a, koje mogu uključiti da [ono] izmijeni ili povuče, prema potrebi, eventualne akte kojima su, nakon završetka usmenog dijela postupka, pobijani akti stavljeni izvan snage ili zamijenjeni”. U tim okolnostima Vijeću nije dopušteno, pri donošenju Odluke 2007/445, pozivati se na činjenicu da Opći sud nije poništio Odluku 2006/379.

54 U tom pogledu valja podsjetiti da je presudom OMPI, točka 1. *supra*, Opći sud poništio Odluku 2005/930 u dijelu u kojem se ona odnosi na tužitelja. Međutim, Opći sud nije poništio Odluku 2006/379, koja uostalom ne bi mogla podlijegati njegovom sudskom nadzoru jer je donesena nakon zatvaranja usmenog dijela postupka i zato što tužitelj nije zatražio ponovno otvaranje navedenog postupka kako bi prilagodio svoj tužbeni zahtjev s obzirom na novi element koji je nastao njezinim donošenjem (vidjeti također presudu OMPI, točka 1. *supra*, t. 33.).

55 Inače, treba istaknuti da, prema ustaljenoj sudskoj praksi, akti institucija Zajednice, čak i ako su neispravni, u načelu se smatraju zakonitima i stoga proizvode pravne učinke do njihova povlačenja, poništenja u postupku tužbe za poništenje ili proglašenja nevaljanima nakon zahtjeva za prethodnu odluku ili prigovora nezakonitosti (vidjeti u tom smislu presude Suda od 1. travnja 1982. Dürbeck/Komisija, 11/81, Zb., str. 1251., t. 17.; od 26. veljače 1987., Consorzio Cooperative d’Abruzzo/Komisija, 15/85, Zb., str. 1005., t. 10.; od 15. lipnja 1994., Komisija/BASF i dr., C-137/92 P, Zb., str. I-2555., t. 48.; od 8. srpnja 1999., Chemie Linz/Komisija, C-245/92 P, Zb., str. I-4643., t. 93., i od 5. listopada 2004., Komisija/Grčka, C-475/01, Zb., str. I-8923., t. 18.).

56 Iznimno od tog načela, za akte koji sadržavaju nepravilnost čija je ozbiljnost toliko očita da je pravni poredak Unije ne može prihvatiti, treba smatrati da ne proizvode nikakav pravni učinak, pa ni privremeni, odnosno da su pravno nepostojeći. Cilj te iznimke je održati ravnotežu između dviju temeljnih potreba, koje su ponekad suprotne, i kojima pravni poredak mora udovoljiti, a to su pravna sigurnost i zakonitost

RADNI PRIJEVOD

(presude Komisija/BASF i dr., točka 55. *supra*, t. 49.; Chemie Linz/Komisija, točka 55. *supra*, t. 94., i Komisija/Grčka, točka 55. *supra*, t. 19.).

57 Ozbiljnost posljedica koje su vezane za utvrđenje nepostojanja akta institucija Zajednice zahtijeva da, zbog razloga pravne sigurnosti, to utvrđenje bude ograničeno na slučajeve koji su doista ekstremni (presude Komisija/BASF i dr., točka 55. *supra*, t. 50.; Chemie Linz/Komisija, točka 55. *supra*, t. 95., i Komisija/Grčka, točka 55. *supra*, t. 20.).

58 Međutim, Odluka 2006/379 ne može se smatrati takvim nepostojećim aktom čak i ako sadržava iste formalne i postupovne nedostatke koje sadržava i Odluka 2005/930, kako je to istaknuo tužitelj, a da mu to Vijeće nije osporilo.

59 Iz toga proizlazi da navedenu odluku Vijeće nije trebalo smatrati „*ipso jure* ništavom […]" u odnosu na tužitelja, suprotno tvrdnjama tužitelja.

60 Što se ostalog tiče, treba podsjetiti da institucija čiji je akt poništen – kako bi se uskladila s presudom i u potpunosti je izvršila – mora poštovati ne samo izreku presude već i njezino obrazloženje koje je nužan oslonac izreke, u smislu da je ono prijeko potrebno za određivanje točnog značenja onoga što je odlučeno u izreci. Naime, upravo je u tom obrazloženju točno određena odredba koja se smatra nezakonitom i, drugo, u njemu su egzaktno navedeni razlozi nezakonitosti utvrđene u izreci, a koje institucija o kojoj je riječ mora uzeti u obzir kada zamjenjuje poništen akt (presuda Suda od 26. travnja 1988., Asteris i dr./Komisija, 97/86, 99/86, 193/86 i 215/86, Zb., str. 2181., t. 27.).

61 Međutim, iako utvrđenje nezakonitosti utvrđene u obrazloženju presude o poništenju obvezuje, kao prvo, instituciju čiji je akt poništen da tu nezakonitost ukloni u aktu koji će zamijeniti poništen akt, ono također može, u mjeri u kojoj se odnosi na odredbu sa specifičnim sadržajem u određenom području, dovesti do drugih posljedica za tu instituciju (presuda Asteris i dr./Komisija, točka 60. *supra*, t. 28.).

62 Kada je riječ, kao što je to u ovom slučaju, o poništenju, zbog formalnih i postupovnih nedostataka, odluke o zamrzavanju financijskih sredstava koja se, u skladu s člankom 1. stavkom 6. Zajedničkog stajališta 2001/931, treba redovito preispitivati, institucija koja ju je donijela najprije treba voditi računa o tome da eventualne kasnije odluke o zamrzavanju financijskih sredstava donesene nakon presude o poništenju, koje uređuju razdoblja nakon te presude, ne sadržavaju iste nedostatke (vidjeti po analogiji presudu Asteris i dr./Komisija, točka 60. *supra*, t. 29.).

63 U ovom je slučaju Vijeće ispunilo tu obvezu tako što je uvelo i zatim provelo, odmah nakon proglašenja presude OMPI, točka 1. *supra*, novi postupak kako bi se uskladilo s formalnim i postupovnim pravilima koja je Opći sud utvrdio u navedenoj presudi, osobito u točkama 126. (prava obrane) i 151. (obrazloženje), te omogućilo tužitelju da uživa jamstva koja pruža taj novi postupak, prije nego što će u odnosu na njega donijeti Odluku 2007/445 (vidjeti točku 88. i sljedeće u nastavku).

RADNI PRIJEVOD

64 Valja također priznati da zbog retroaktivnog učinka koji imaju presude o poništenju, utvrđenje nezakonitosti vrijedi od dana stupanja na snagu poništenog akta (presuda Asteris i dr./Komisija, točka 60. *supra*, t. 30.). Opći sud je u točki 35. presude OMPI, točka 1. *supra*, naveo da mjere koje su nužne kako bi se postupilo sukladno toj presudi, u skladu s člankom 233. UEZ-a, mogu dovesti do toga da Vijeće, nakon zatvaranja usmenog dijela postupka, prema potrebi, izmijeni ili povuče akte kojima je poništena Odluka 2005/930 stavljena izvan snage i zamijenjena.

65 Međutim, Vijeće i Ujedinjena Kraljevina u svojim su dopisima ispravno istaknuli da iz navedene točke 35. presude OMPI, točka 1. *supra*, ne proizlazi da je Vijeće bilo dužno izmijeniti ili povući dotične akte. Naime, iz sudske prakse proizlazi da kada je akt poništen zbog formalnih nedostataka ili povrede postupka, a to je tako u ovom slučaju, dotična institucija može donijeti istovjetan novi akt, pri čemu mora poštovati dotična formalna i postupovna pravila i dati mu retroaktivan učinak, ako je to nužno za ostvarenje cilja u općem interesu i ako su propisno poštovana legitimna očekivanja zainteresiranih stranaka (presude Suda od 30. rujna 1982., Amylum/Vijeće, 108/81, Zb., str. 3107., točke 4. do 17., i od 13. studenoga 1990., Fedesa i dr., C-331/88, Zb., str. I-4023., točke 45. do 47. i presuda Općeg suda od 17. listopada 1991., de Compte/Parlament, T-26/89, Zb., str. II-781., t. 66.).

66 Ta je sudska praksa po analogiji primjenjiva na pretpostavku navedenu u točki 35. presude OMPI, točka 1. *supra*, uz uvjet da u takvom slučaju akt kojim je poništeni akt stavljen izvan snage i zamijenjen, nakon zatvaranja usmenog dijela postupka dotična institucija može zadržati na snazi toliko dugo koliko joj je apsolutno potrebno da donese novi akt uz poštovanje formalnih i postupovnih pravila. Naime, u ovom vrlo posebnom slučaju bilo bi očito protivno ostvarenju cilja u općem interesu, obvezati Vijeće da akt koji nije u skladu s tim pravilima najprije povuče, a zatim mu dopustiti da novom aktu koji je donesen u skladu s tim pravilima dâ retroaktivan učinak.

67 U ovom slučaju i još uvijek uz pretpostavku da je Odluka 2006/379 sadržavala iste formalne nedostatke i povrede postupka kao što su bili oni koje je sadržavala Odluka 2005/930, Vijeću se ne može prigovoriti da ju je odbilo izmijeniti ili povući, u dijelu u kojem se odnosi na tužitelja, točno toliko dugo koliko mu je bilo potrebno da donese novi akt uz poštovanje formalnih i postupovnih pravila čija je povreda sankcionirana presudom OMPI, točka 1. *supra*, ako je ta institucija smatrala da su još uvijek važeći razlozi koje je navela za uvrštenje tužitelja na sporan popis. U tom je pogledu Vijeće s pravom istaknulo da u presudi OMPI, točka 1. *supra*, Opći sud nije presudio o osnovanosti tih razloga. Inače, legitimna očekivanja zainteresirane stranke propisno su poštovana, jer ju je Vijeće u dopisu od 30. siječnja 2007. informiralo o svojim namjerama. (vidjeti točku 5. ove presude).

68 U tim okolnostima Vijeću se ne može prigovoriti ni to što je tužitelja odlučilo „zadržati" na spornom popisu ni to što se u tu svrhu oslonilo na „kontinuiranu valjanost" Odluke 2006/379.

RADNI PRIJEVOD

69 U svakom slučaju, kako su to Vijeće i Ujedinjena Kraljevina osnovano tvrdili, Odluka 2007/445 ne temelji se na valjanosti Odluke 2006/379 niti je uvjetovana njezinom valjanošću. Iako je točno da je u presudi OMPI, točka 1. *supra*, u cilju određivanja svrhe i ograničenja jamstava koja se odnose na poštovanje prava obrane i obveze obrazlaganja, Opći sud napravio razliku između „prvotne odluke" o zamrzavanju financijskih sredstava, kako je navedeno u članku 1. stavku 4. Zajedničkog stajališta, i, nakon preispitivanja, „kasnijih odluka" o zadržavanju zamrzavanja financijskih sredstava kako je navedeno u članku 1. stavku 6. navedenog Zajedničkog stajališta, to ipak ne mijenja činjenicu da svaka kasnija odluka predstavlja novu odluku donesenu u smislu članka 2. stavka 3. Uredbe br. 2580/2001 nakon što je Vijeće preispitalo sporan popis (vidjeti u tom smislu presudu Suda od 18. siječnja 2007., PKK i KNK/Vijeće, C-229/05 P, Zb., str. I-445., t. 103., koja u pogledu toga izričito potvrđuje rješenje Općeg suda od 15. veljače 2005., PKK i KNK/Vijeće, T-229/02, Zb., str. II-539., t. 44.).

70 U tim okolnostima, ni činjenica da se u preambuli Odluke 2007/445 Vijeće pozvalo na Odluku 2006/379, ni činjenica da je Vijeće odlučilo tužitelja „zadržati" na spornom popisu nisu takve naravi da bi zbog njih navedena Odluka 2007/445 bila nezakonita.

71 Stoga prvi dio prvog tužbenog razloga treba odbiti kao neosnovan.

Drugi dio prvog tužbenog razloga

72 U drugom dijelu tužbenog razloga tužitelj ističe da se Odluka 2007/445, u dijelu u kojem se na njega odnosi, temelji na istom rješenju Home Secretaryja i na istim dokazima na kojima se temeljila Odluka 2005/930.

73 Nadalje, tužitelj u bitnom ističe da Vijeću nije dopušteno „ponovno koristiti" ili „reciklirati" takve dokaze kako bi činili osnovu Odluke 2007/445. Oslanjajući se samo na te dokaze, Vijeće bi provelo „prilagodbu", što se protivi ne samo načelima koje je utvrdio Opći sud u presudi OMPI, točka 1. *supra*, nego i načelima pravne sigurnosti i legitimnih očekivanja.

74 Tužitelj osobito ističe da je u dijelu u kojem je Odluka 2005/930 djelomično poništena zbog povrede prava obrane i obveze obrazlaganja, Vijeće je u odnosu na njega bilo dužno donijeti novu odluku koja se zasniva na novoj odluci nacionalnog tijela ili na novim dokazima, ali sigurno ne na rješenju Home Secretaryja ili na dokazima koji su prethodili 2001. godini. Budući da se Odluka 2007/445 temelji samo na ta dva dokaza, ona je *ipso jure* ništava u dijelu koji se na njega odnosi.

75 U tom pogledu dostatno je navesti da poništenje akta zbog formalnih nedostataka i povrede postupka nikako ne dovodi u pitanje pravo institucije koja je taj akt donijela da na temelju istih činjeničnih i pravnih elemenata kao što su oni koji su bili temelj poništenog akta donese novi akt, uz uvjet da pritom poštuje formalna i postupovna pravila čija je povreda sankcionirana i da su legitimna očekivanja zainteresiranih stranaka propisno poštovana (vidjeti također točku 65. gore).

RADNI PRIJEVOD

76 U ovom slučaju okolnost da se Odluka 2007/445, u dijelu u kojem se odnosi na tužitelja, temelji na istom rješenju Home Secretaryja i na istim dokazima na kojima se temeljila Odluka 2005/930, uz pretpostavku da je tako utvrđeno, stoga ne bi utjecala na zakonitost te odluke. Osim toga, u točki 67. ove presude već je utvrđeno da su u ovom slučaju legitimna očekivanja propisno poštovana.

77 Stoga drugi dio prvog tužbenog razloga treba odbiti kao neosnovan.

Treći dio prvog tužbenog razloga

78 U trećem dijelu tužbenog razloga, podredno iznesenom, tužitelj navodi da je u presudi OMPI, točka 1. *supra*, Opći sud napravio razliku između prvotne odluke o uvrštenju osobe na sporan popis i kasnijih odluka o njezinom zadržavanju na tom popisu. Prema njegovom mišljenju, iz točaka 143. i 145. te presude proizlazi da se prvotna odluka može donijeti samo na temelju odluke koju je donijelo nadležno nacionalno tijelo. Za razliku od toga, u kasnijim odlukama trebaju se navesti specifični i konkretni razlozi na koje se Vijeće oslanja. Inače, iz točaka 144. i 145. presude OMPI, točka 1. *supra*, proizlazi da kasnijim odlukama treba prethoditi preispitivanje situacije dotične osobe kako bi se provjerilo je li ona i dalje uključena u terorističke aktivnosti.

79 Prema njegovom mišljenju, iz toga proizlazi da Vijeće, kako bi Odlukom 2007/445 zadržalo tužitelja na spornom popisu, nije imalo pravo oslanjati se samo na rješenje Home Secretaryja niti se pozivati na događaje koji su se dogodili prije 2001.

80 U tom pogledu najprije treba istaknuti da argumentacija tužitelja proizlazi iz pogrešnog tumačenja presude OMPI, točka 1. *supra*.

81 Iz točaka 143. do 146. i iz točke 151. osobito proizlazi da se i obrazloženje prvotne odluke o zamrzavanju financijskih sredstava i obrazloženje kasnijih odluka moraju odnositi ne samo na pravne pretpostavke primjene Uredbe br. 2580/2001, osobito na postojanje nacionalne odluke koju je donijelo nadležno tijelo, nego i na posebne i konkretne razloge zbog kojih Vijeće u izvršavanju svoje diskrecijske ovlasti smatra da dotična osoba mora biti predmet mjere zamrzavanja financijskih sredstava.

82 Inače, i iz točke 145. iste presude i iz članka 1. stavka 6. Zajedničkog stajališta 2001/931, na koji upućuje i članak 2. stavak 3. Uredbe br. 2580/2001, proizlazi da ako kasnijim odlukama o zamrzavanju financijskih sredstava treba prethoditi „preispitivanje" situacije zainteresirane stranke, to nije samo zato da se provjeri je li ona i dalje uključena u terorističke aktivnosti, kako to tužitelj pogrešno tvrdi, nego zato da se utvrdi da je zadržavanje njegovoga imena na spornom popisu „i dalje opravdano", kad je to primjenjivo, na temelju novih informacija ili dokaza. U tom je pogledu Opći sud precizirao da, kada su razlozi kasnije odluke o zamrzavanju sredstava bitno jednaki onima istaknutima pri donošenju ranije odluke, samo izjava u tom smislu može biti dostatna, osobito kada je zainteresirana stranka skupina ili subjekt (presuda Općeg suda od 11. srpnja 2007., Al-Aqsa/Vijeće, T-327/03, neobjavljena u Zborniku, t. 54.).

RADNI PRIJEVOD

83 Što se ostaloga tiče, treba ustvrditi da argumenti tužitelja nemaju nikakvu činjeničnu osnovu. Naime, u obrazloženju priloženom dopisu od 30. siječnja 2007. koji je Vijeće poslalo tužitelju, Vijeće se nije ograničilo samo na pozivanje na rješenje Home Secretaryja. U točki 1. tog obrazloženja Vijeće se pozvalo na niz djela koja je navodno počinio tužitelj, a koja su, prema mišljenju Vijeća, obuhvaćena člankom 1. stavkom 3. točkama (a), (b), (d), (g) i (h) Zajedničkog stajališta 2001/931, a počinjena su radi postizanja ciljeva navedenih u članku 1. stavku 3. točkama (i) i (iii) navedenog Zajedničkog stajališta. U točki 2. svojeg obrazloženja Vijeće je iz toga zaključilo da je tužitelj obuhvaćen člankom 2. stavkom 3. točkom (ii) Uredbe br. 2580/2001. U sljedećim točkama obrazloženja Vijeće je također istaknulo da je rješenje Home Secretaryja, čiji je cilj bio zabraniti tužitelja kao organizaciju uključenu u terorizam protiv koje se u skladu s Terrorism Actom 2000 (Zakon o terorizmu iz 2000.) mogla podnijeti žalba (*review*), i dalje na snazi. Budući da je ustvrdilo da su razlozi uvrštenja tužitelja na sporan popis i dalje valjani, Vijeće je tužitelja obavijestilo o svojoj odluci da će se u odnosu na njega nastaviti primjenjivati mjere predviđene u članku 2. stavcima 1. i 2. Uredbe 2580/2001.

84 Vijeće je, u skladu sa sudskom praksom navedenom u točkama 81. i 82. ove presude, navelo posebne i konkretne razloge zbog kojih je Vijeće u izvršavanju svoje diskrecijske ovlasti smatralo da se u odnosu na tužitelja i dalje moraju primjenjivati mjere zamrzavanja financijskih sredstava.

85 Što se tiče pitanja jesu li razlozi na koje se poziva Vijeće bili takve naravi da su mogli zakonski opravdati, stvarno i pravno, donošenje Odluke 2007/445, ono potpada pod nadzor zakonitosti merituma te odluke koji će se provesti tijekom ispitivanja trećeg i četvrtog tužbenog razloga.

86 Stoga treći dio prvog tužbenog razloga treba odbiti kao neosnovan kao i taj tužbeni razlog u cijelosti.

Drugi tužbeni razlog koji se temelji na povredi prava obrane i obveze obrazlaganja

87 Prvo, što se tiče navodne povrede prava obrane, tužitelj smatra da mu nikada nije bilo omogućeno učinkovito iznijeti svoje stajalište o navodnim obrazloženjima relevantnim za njegovo zadržavanje na spornom popisu. Osobito ističe da jedine informacije koje je dobio od Vijeća potječu iz razdoblja prije 2001., da Vijeće uopće nije pokušalo odgovoriti na kritike koje mu je uputio, da nikako nije uzelo u obzir oslobađajuće dokaze koje je izveo te da mu nije dalo više prilike na raspravi da iznese svoja stajališta.

88 U tom pogledu treba podsjetiti da je Opći sud u točkama 114. do 137. presude OMPI, točka 1. *supra*, definirao cilj jamstva koje se odnosi na poštovanje prava obrane, u kontekstu donošenja odluke o zamrzavanju financijskih sredstava donesene na temelju članka 2. stavka 3. Uredbe br. 2580/2001, te ograničenja tog jamstva koja se, u takvom kontekstu, dotičnim osobama legitimno mogu nametnuti.

RADNI PRIJEVOD

89 U ovom slučaju, iz činjenica i okolnosti navedenih u točkama 5. do 13. gore proizlazi da je Vijeće, u kontekstu donošenja Odluke 2007/445 propisno postupilo u skladu s načelima koja je Opći sud utvrdio u navedenim točkama 114. do 137. presude OMPI, točka 1. *supra*.

90 Naime, prvo, Vijeće je u prilogu svojega dopisa od 30. siječnja 2007. tužitelju dostavilo obrazloženje u kojem su jasno i nedvosmisleno navedeni razlozi koji, prema njegovom mišljenju, opravdavaju zadržavanje tužitelja na spornom popisu (vidjeti također točku 83. ove presude). U tom obrazloženju spomenuti su posebni primjeri terorističkih djela, u smislu relevantnih odredaba Zajedničkog stajališta 2001/931, za koja je tužitelj odgovoran. U njemu je također navedeno da je zbog tih djela nadležno tijelo Ujedinjene Kraljevine donijelo odluku o zabrani tužitelja kao organizacije uključene u teroristička djela, da je ta odluka preispitana u skladu s primjenjivim zakonodavstvom Ujedinjene Kraljevine te da je još uvijek na snazi. U dopisu od 30. siječnja 2007. osim toga se navodi da je tužitelj Vijeću, u roku od mjesec dana, mogao dostaviti svoje primjedbe o namjeri Vijeća da ga zadrži na spornom popisu i o razlozima koje je Vijeće u tom pogledu navelo, te sve dokumente koji to podupiru.

91 Drugo, Vijeće je u dopisima od 30. ožujka i 14. svibnja 2007. tužitelju dostavilo određen broj dokumenata iz spisa. Što se tiče ostalih dokumenata, Vijeće je u svojem dopisu od 14. svibnja 2007. navelo da mu ih nije bilo u mogućnosti poslati jer država koja ih je dostavila nije pristala na njihovu objavu. U okviru ove tužbe tužitelj nije osporavao odbijanje da se određeni inkriminirajući dokazi dostave ni razloge istaknute da se to opravda.

92 Treće, Vijeće je tužitelju omogućilo da učinkovito iznese svoje stajalište u pogledu dokaza koji mu se stavljaju na teret, a tu mogućnost tužitelj je iskoristio u svojim dopisima od 27. veljače, 19., 20. i 26. ožujka, 16. travnja i 29. svibnja 2007.

93 Što se tiče argumenta da je Vijeće odbilo službeno saslušati tužitelja, treba naglasiti da ni dotična uredba, tj. Uredba br. 2580/2001, ni opće načelo poštovanja prava obrane ne daju strankama pravo na takvo saslušanje (vidjeti u tom smislu i po analogiji presudu Općeg suda od 27. rujna 2005., Common Market Fertilizers/Komisija, T-134/03 i T-135/03, Zb., str. II-3923., t. 108.; vidjeti također presudu OMPI, točka 1. *supra*, t. 93.).

94 Što se tiče argumenta tužitelja da Vijeće nije ni pokušalo odgovoriti na njegove primjedbe niti je na bilo koji način uzelo u obzir oslobađajuće dokaze koje je izveo tužitelj, taj argument proizlazi iz pogrešne ocjene obveza koje Vijeće ima što se tiče poštovanja prava obrane. U ovom slučaju, kako to proizlazi iz dopisa Vijeća od 12. lipnja 2007. i iz prve obavijesti, ta je institucija propisno uzela u obzir primjedbe i oslobađajuće dokaze koje je tužitelj izveo, osobito vodeći računa o tome da se oni delegacijama država članica dostave prije donošenja Odluke 2007/445.

95 Za razliku od toga, Vijeće nije bilo dužno na tužiteljeve primjedbe odgovoriti s obzirom na te dokumente ako je smatralo da oni ne opravdavaju zahtjeve koji se prema

RADNI PRIJEVOD

tvrdnjama tužitelja na njima temelje U tom pogledu Opći sud smatra da doslovno ponavljanje obrazloženja priloženog dopisu Vijeća od 30. siječnja 2007., u obrazloženju priloženom prvoj obavijesti, sâmo po sebi znači samo to da je Vijeće zadržalo svoje stajalište. U nedostatku ostalih relevantnih dokaza, kao što je to ovdje slučaj, takva sličnost tekstova ne znači da u svojoj ocjeni predmeta Vijeće nije propisno uzelo u obzir argumente koje je u svoju obranu istaknuo tužitelj (vidjeti po analogiji presudu Općeg suda od 11. ožujka 1999., Thyssen Stahl/Komisija, T-141/94, Zb., str. II-347., t. 117. i 118.).

96 Kad se sve uzme u obzir, Vijeće je u prvoj obavijesti svakako konkretno odgovorilo na glavni argument koji je tijekom upravnog postupka istaknuo tužitelj, prema kojem samo postojeća i sadašnja teroristička aktivnost može opravdati njegovo zadržavanje na spornom popisu (vidjeti također točku 142. ove presude).

97 Iz navedenog proizlazi da u ovom slučaju nije utvrđena navodna povreda prava obrane.

98 Kada je riječ, kao drugo, o navodnoj povredi obveze obrazlaganja, tužitelj smatra da Odluka 2007/445 ne navodi posebne i konkretne razloge zbog kojih je Vijeće smatralo, prvo, da se relevantna uredba na njega primjenjuje (presuda OMPI, točka 1. *supra*, t. 143.) i, drugo, nakon preispitivanja, da je zamrzavanje financijskih sredstava i dalje opravdano (presuda OMPI, točka 1. *supra*, t. 151.). Osobito, Vijeće uopće nije uzelo u obzir informacije koje je tužitelj dostavio za razdoblje nakon 2001., pa što se tiče tog razdoblja Odluka 2007/445 nikako nije obrazložena.

99 U tom pogledu treba podsjetiti da je Opći sud u točkama 138. do 151. presude OMPI, točka 1. *supra*, definirao cilj jamstva koje se odnosi na obvezu obrazlaganja, u kontekstu donošenja odluke o zamrzavanju financijskih sredstava donesene na temelju članka 2. stavka 3. Uredbe br. 2580/2001, kao i ograničenja tog jamstva koja se u takvom kontekstu dotičnim osobama legitimno mogu nametnuti.

100 U ovom slučaju iz ispitivanja trećeg dijela prvog tužbenog razloga (vidjeti točke 83. i 84. ove presude) proizlazi da je u kontekstu donošenja Odluke 2007/445 Vijeće propisno postupilo u skladu s načelima koja je Opći sud utvrdio u navedenim točkama 138. do 151. presude OMPI.

101 Što se tiče argumenta prema kojem Vijeće nije uzelo u obzir informacije koje je za razdoblje nakon 2001. dostavio tužitelj niti je u tom pogledu obrazložilo svoju odluku, treba podsjetiti da, iako je Vijeće, na temelju članka 253. UEZ-a, dužno navesti činjenice o kojima ovisi opravdanost odluke i razloge koji su ga naveli da donese tu odluku, u tom se članku ne zahtijeva da Vijeće raspravi sva činjenična i pravna pitanja koja su stranke istaknule tijekom upravnog postupka (presude Suda od 17. siječnja 1984., VBVB i VBBB/Komisija, 43/82 i 63/82, Zb., str. 19., t. 22., i od 18. rujna 2003., Volkswagen/Komisija, C-338/00 P, Zb., str. I-9189., t. 127., i presuda Općeg suda od 30. rujna 2003., Cableuropa i dr./Komisija, T-346/02 i T-347/02, Zb., str. II-4251., t. 232.).

RADNI PRIJEVOD

102 Osim toga, kako je to već utvrđeno u točki 96. ove presude, Vijeće je u prvoj obavijesti svakako već konkretno odgovorilo na argument koji je tužitelj istaknuo tijekom administrativnog postupka, prema kojem samo postojeća i sadašnja teroristička aktivnost može opravdati njegovo zadržavanje na spornom popisu.

103 Iz navedenog proizlazi da u ovom slučaju nije utvrđena navodna povreda obveze obrazlaganja.

104 Stoga drugi tužbeni razlog treba odbiti kao neosnovan.

Treći tužbeni razlog koji se temelji na povredi članka 2. stavka 3. Uredbe br. 2580/2001

105 Tužitelj ističe da je tekst iz članka 2. stavka 3. Uredbe br. 2580/2001 i članka 1. stavaka 2., 3. i 6. Zajedničkog stajališta 2001/931 napisan u indikativu prezenta. Iz toga slijedi, prema njegovom mišljenju, da između odluke o uvrštavanju ili zadržavanju neke osobe na spornom popisu i terorističkih djela koja su u tom cilju uzeta u obzir, treba postojati uska vremenska i neposredna veza. Stoga osoba može biti uvrštena na sporan popis samo ako joj se stavlja na teret trenutačna teroristička aktivnost ili barem nedavna. Također, osoba se ne može zadržati na navedenom popisu, nakon preispitivanja, samo na temelju ranije počinjenih djela.

106 Međutim, u ovom se slučaju Odluka 2007/445 ne temelji, u odnosu na tužitelja, ni na jednom djelu počinjenom nakon 2001., a za razdoblje nakon 2001. dostavio je brojne oslobađajuće dokaze.

107 U tom pogledu Opći sud, poput Vijeća i Ujedinjene Kraljevine, smatra da je tumačenje koje je tužitelj dao o dotičnim odredbama Uredbe br. 2580/2001 i Zajedničkom stajalištu 2001/931 pretjerano ograničavajuće te da, ništa u tim odredbama ne zabranjuje nametanje ili zadržavanje mjera ograničavanja protiv osoba ili subjekata koji su u prošlosti počinili teroristička djela, unatoč nedostatku dokaza koji pokazuju da oni trenutačno čine takva djela ili u njima sudjeluju, ako to okolnosti opravdavaju.

108 Kao prvo, suprotno onomu što smatra tužitelj, tekst dotičnih uredaba ne dovodi u pitanje to stajalište. Iako je točno da je članak 1. stavak 2. Zajedničkog stajališta napisan u indikativu prezenta („osobe koje počine”), za definiranje onoga što se podrazumijeva pod „osobama,, skupinama ili subjektima uključenima u teroristička djela” to treba shvaćati u gnomskom smislu svojstvenom definicijama i pravnim optužnicama, a ne u odnosu na određeno vremensko razdoblje. Isto vrijedi i za particip prezenta koji se koristi u francuskoj jezičnoj inačici („les personnes […] commettant”) i engleskoj („persons committing”) iz članka 2. stavka 3. Uredbe br. 2580/2001, što potvrđuje da se indikativ prezenta koristi za isti izričaj u drugim jezičnim inačicama (vidjeti osobito njemačku inačicu „Personen, die eine terroristische Handlung begehen”, talijansku „persone che commettono”, nizozemsku „personen die een terroristische daad plegen” i slovačku „osôb, ktoré páchajú”). Inače, članak 1. stavak 4. Zajedničkog stajališta 2001/931 dopušta usvajanje mjera ograničavanja osobito

RADNI PRIJEVOD

protiv osoba koje su osuđene zbog terorističkih djela, što uobičajeno podrazumijeva terorističku aktivnost u prošlosti, a ne onu zbog koje je pokrenut kazneni progon u trenutku kada je ona utvrđena u osuđujućoj presudi. Naposljetku, u stavku 6. istog članka predviđa se da se imena osoba i subjekata navedenih na popisu redovito revidiraju, a najmanje jednom u šest mjeseci, kako bi se osiguralo postojanje razloga zadržavanja imena na popisu. Kako se toj uredbi ne bi oduzeo njezin koristan učinak, valja smatrati da ona dopušta zadržavanje na spornom popisu osoba i subjekata koji nisu počinili nijedno novo terorističko djelo tijekom polugodišta ili više polugodišta koji prethode preispitivanju, ako je to zadržavanje i dalje opravdano s obzirom na sve relevantne okolnosti.

109 Kao drugo, treba naglasiti da je cilj Uredbe br. 2580/2001 i Zajedničkog stajališta 2001/931, te Rezolucije 1373 (2001) Vijeća sigurnosti Ujedinjenih naroda koju oni provode, borba protiv prijetnji koje teroristička djela predstavljaju međunarodnom miru i sigurnosti. Ostvarenje tog cilja, koji je od temeljne važnosti za međunarodnu zajednicu, moglo bi biti ugroženo ako se mjere zamrzavanja financijskih sredstava koje ti akti predviđaju mogu primijeniti samo na osobe, skupine i subjekte koji trenutačno čine teroristička djela ili su ih počinili u vrlo bliskoj prošlosti.

110 Inače, te mjere, kojima je cilj uglavnom spriječiti počinjenje takvih djela ili njihovo ponavljanje, temelje se više na procjeni trenutačne ili buduće prijetnje nego na procjeni ponašanja u prošlosti.

111 U tom pogledu Vijeće i Ujedinjena Kraljevina naveli su da je iskustvo pokazalo da privremen prekid aktivnosti organizacije s terorističkom prošlosti sâm po sebi ne predstavlja jamstvo da ta organizacija neće ponovno započeti s tim aktivnostima te da navodnom odustajanju od nasilja koje se iznosi u tom kontekstu, ne treba vjerovati. To bi osobito mogao biti slučaj kada je nepostojanje takve aktivnosti rezultat učinkovitosti izrečenih sankcija ili ako bi dotična organizacija tako pokušala ishoditi ukidanje sankcija kako bi mogla ponovno započeti sa svojim nekadašnjim terorističkim aktivnostima. To bi se također moglo objasniti poteškoćama na koje nailazi dotična organizacija u počinjenju novih terorističkih djela, kada se uzme u obzir učinkovitost preventivnih mjera koje su usvojila nadležna tijela, ili pak vremenom koje je potrebno da se takva djela pripreme.

112 Budući da ova razmatranja nisu nerazumna, treba priznati da se široka diskrecijska ovlast koju Vijeće ima u pogledu elemenata koji se trebaju uzeti u obzir radi usvajanja ili zadržavanja mjere zamrzavanja financijskih sredstava (presuda OMPI, točka 1. *supra,* t. 159.) proteže na ocjenu prijetnje koju i dalje može predstavljati organizacija koja je u prošlosti počinila teroristička djela, unatoč obustavi, tijekom dužeg ili kraćeg vremena, tih terorističkih aktivnosti ili čak njihovog očitog prestanka.

113 U ovom slučaju, okolnost da se Vijeće pozvalo, u dijelu u kojem se to odnosi na tužitelja, isključivo na teroristička djela počinjena u prošlosti i na činjenice koje su postojale prije 2001. sâma po sebi nije dostatna za postojanje povrede članka 2. stavka 3. Uredbe br. 2580/2001.

RADNI PRIJEVOD

114 Što se tiče pitanja kojim se pita je li, s obzirom na sve druge relevantne okolnosti, takvim postupanjem Vijeće prekoračilo granice svoje diskrecijske ovlasti, to pitanje potpada pod ispitivanje četvrtog tužbenog razloga.

115 S obzirom na prethodno navedeno, treći tužbeni razlog treba odbiti kao neosnovan.

Četvrti tužbeni razlog koji se temelji na povredi tereta dokazivanja i očitoj pogrešci u ocjeni dokaza

Argumentacija stranaka

116 Tužitelj ističe da odluke donesene na temelju Uredbe br. 2580/2001 predstavljaju očito i ozbiljno zadiranje u prava zajamčena člancima 10. i 11. Europske konvencije za zaštitu ljudskih prava i temeljnih sloboda (EKLJP), potpisane u Rimu 4. studenoga 1950., te članka 1. Protokola br. 1 uz EKLJP). U tom pogledu tužitelj inzistira na drastičnim posljedicama koje za njega proizlaze iz Odluke 2007/445.

117 Posljedično, tužitelj smatra, prvo, da Vijeće mora dokazati da je provedba mjera usvojenih protiv njega propisana zakonom, radi postizanja legitimnog cilja, i nužna u demokratskom društvu.

118 Tužitelj smatra, drugo, da je na Vijeću teret dokazivanja da je zamrzavanje tužiteljevih financijskih sredstava i dalje zakonski opravdano na dan 28. lipnja 2007. i da standard dokazivanja koji se u tu svrhu traži, mora biti onaj koji se primjenjuje u kaznenim stvarima.

119 Što se tiče Općeg suda, tužitelj ističe da u okolnostima poput onih o kojima je riječ u ovom slučaju Opći sud treba objektivno preispitati sve činjenice, one na koje se poziva Vijeće i one na koje se poziva tužitelj, kako bi utvrdio je li 2007. Vijeće imalo opravdane razloge za donošenje Odluke 2007/445.

120 U ovom slučaju, Odluka 2007/445 donesena je protiv tužitelja na temelju optužujućih dokumenata kojima je nedostajalo preciznosti, ozbiljnosti i vjerodostojnosti, koji svi potječu iz razdoblja prije 2001., te bez odgovarajućeg ispitivanja oslobađajućih dokumenata koji se odnose na godine nakon 2001. a koje je dostavio tužitelj.

121 Što se tiče oslobađajućih dokaza, tužitelj osobito ističe da je na izvanrednom kongresu u Ashraf Cityiju (Irak) u lipnju 2001. njegova uprava donijela jednostranu odluku o završetku vojne aktivnosti organizacije u Iranu. Ta je odluka ratificirana na dva redovna kongresa, u rujnu 2001. i 2003. Osim nekoliko operacija koje su izvršile operativne jedinice koje na vrijeme nisu dobile poruku, od 2001. tužitelj nije poduzeo ni najmanju vojnu operaciju i njegove su operativne jedinice definitivno raspuštene. Također, on je koordinate svih svojih baza otkrio Ujedinjenim narodima i vladama Ujedinjene Kraljevine i Sjedinjenih Američkih Država.

RADNI PRIJEVOD

122 Tužitelj se također poziva na dokumente sadržane u prilozima 2. i 6. njegove tužbe, koji pokazuju da su se on i svi njegovi članovi od 2001. dobrovoljno odrekli nasilja i terorizma, da su predali oružje, zaključili sporazum s koalicijskim snagama u Iraku te da su valjano priznati kao „zaštićene osobe".

123 Naposljetku, tužitelj naglašava da nikad nije bilo nikakve naznake da je on počinio i najmanje terorističko djelo u Europskoj uniji.

124 Vijeće i Ujedinjena Kraljevina najprije ističu da je u presudi OMPI, točka 1. *supra* (t. 135.) Opći sud jasno naveo da mjera zamrzavanja financijskih sredstava nije kaznena sankcija.

125 Vijeće i Ujedinjena Kraljevina zatim ističu da zamrzavanje financijskih sredstava ne predstavlja povredu prava na slobodu izražavanja i slobodu udruživanja, jer su navodna ograničenja tih sloboda neželjena ili slučajna posljedica odluke tijelâ. Inače, zamrzavanje financijskih sredstava ne ugrožava samu bît prava vlasništva (presuda Općeg suda od 21. rujna 2005, Kadi/Vijeće i Komisija, T-315/01, Zb., str. II-3649., t. 248.). Vijeće u svakom slučaju smatra da nisu povrijeđeni članci 10. i 11. EKLJP-a ni članak 1. Prvog protokola uz EKLJP zato što su dotične mjere u ovom slučaju propisane zakonom, zato što je borba protiv terorizma njihov legitimni cilj i zato što su u demokratskom društvu one nužne za postizanje tog cilja.

126 Posljedično, u skladu s pravilom koje se uobičajeno primjenjuje pred sudom Zajednice (vidjeti u tom pogledu presude Općeg suda od 27. veljače 1997., FFSA i dr./Komisija, T-106/95, Zb., str. II-229., t. 115. i od 8. srpnja 2004., Corus UK/Komisija, T-48/00, Zb., str. II-2325., t. 125.), Vijeće i Ujedinjena Kraljevina smatraju da je na tužitelju teret dokazivanja njegove tvrdnje prema kojoj Odluka 2007/445 sadržava očitu pogrešku u ocjeni. U tom pogledu Ujedinjena Kraljevina ističe da za navedenu odluku vrijedi presumpcija zakonitosti i da je postupak kojim se dovodi u pitanje njezina valjanost građanske naravi tako da je teret dokazivanja na tužitelju te da je traženi standard dokazivanja onaj koji se primjenjuje u građanskim stvarima. Inače, nijedna odredba važećeg zakonodavstva nije predvidjela prebacivanje ni ublažavanje tereta dokazivanja.

127 Što se tiče dosega sudskog nadzora Općeg suda, Vijeće i Ujedinjena Kraljevina upućuju na presudu OMPI, točka 1. *supra* (t. 159.), na presudu Europskog suda za ljudska prava od 21. veljače 1986. u predmetu James (serija A, br. 98.) i na mišljenje nezavisnog odvjetnika M. Jacobsa u predmetu koji je doveo do presude Suda od 30. srpnja 1996., Bosphorus (C-84/95, Zb., str. I-3953., I-3956., t. 65.). Posljedično, Vijeće i Ujedinjena Kraljevina smatraju da Opći sud nije nadležan vlastitom ocjenom činjenica ili dokaza o tužitelju zamijeniti ocjenu Vijeća. To osobito vrijedi za ocjenu okolnosti u kojima zakonodavac može odlučivati trebaju li se mjere ograničavanja obustaviti i kada. U tom pogledu Ujedinjena Kraljevina ističe da, u mjeri u kojoj odgovorne osobe za donošenje odluke imaju prednost raspolaganja širokim spektrom mišljenja o pitanjima sigurnosti i terorizma koja, ako se pravilno ne ocijene, mogu dovesti do ozbiljnih posljedica, u procjeni rizika povezanog s tim posljedicama te

RADNI PRIJEVOD

osobe imaju pravo odlučiti se za pristup predostrožnosti. U tom se kontekstu njihovim odlukama treba priznati značajna težina i prema njima se treba odnositi s određenim poštovanjem. Osobito nacionalni sudovi i sudovi Zajednice ne smiju „imati vlastito mišljenje" o temeljima dotične odluke.

128 Vijeće nadalje smatra, upućujući na svoja očitovanja u odgovoru na treći tužbeni razlog, da je u ovom slučaju ispravno ocijenilo relevantne dokaze.

Ocjena Suda

129 U odgovoru na argumentaciju tužitelja najprije valja istaknuti da su mjere zamrzavanja financijskih sredstava kao što su one o kojima je riječ u ovom slučaju propisane zakonom, odnosno Rezolucijom 1373 (2001) Vijeća sigurnosti Ujedinjenih naroda i sâmom Uredbom br. 2580/2001. Inače, kako to proizlazi iz preambule tih akata, te mjere nastoje ostvariti legitiman cilj borbe protiv terorizma. Konačno, Vijeće sigurnosti je u uvodnoj izjavi navedene Rezolucije 1373 (2001) ponovno potvrdilo potrebu borbe svim sredstvima, u skladu s Poveljom Ujedinjenih naroda, protiv ugrožavanja međunarodnog mira i sigurnosti terorističkim djelima i smatralo je da države trebaju dopuniti međunarodnu suradnju poduzimanjem dodatnih mjera, a osobito mjera zamrzavanja, svim zakonskim sredstvima, financijskih sredstava za sprječavanje i onemogućavanje financiranja i pripreme terorističkih djela na svojem državnom području. Zato se, osim ako se takvu ocjenu koja obvezuje međunarodnu zajednicu u cjelini želi dovoditi u pitanje, u demokratskom društvu dotične mjere trebaju smatrati nužnima za ostvarenje navedenog cilja.

130 U tim okolnostima, kako je to Opći sud već istaknuo u točkama 115. i 116. presude OMPI, točka 1. *supra*, činjenični i pravni elementi koji mogu uvjetovati primjenu mjere zamrzavanja financijskih sredstava na neku osobu, skupinu ili subjekt utvrđeni su u članku 2. stavku 3. Uredbe br. 2580/2001. Sukladno toj odredbi, odlučujući jednoglasno, Vijeće utvrđuje, ispituje i mijenja popis osoba, skupina i subjekata na koje se navedena Uredba odnosi, u skladu s odredbama članka 1. stavaka 4., 5. i 6. Zajedničkog stajališta 2001/931. Stoga se dotičan popis mora sastaviti u skladu s odredbama iz članka 1. stavka 4. Zajedničkog stajališta 2001/931, na temelju točnih podataka ili materijala iz odgovarajuće dokumentacije koja ukazuje na to da je odluku u vezi s tim osobama, skupinama i subjektima donijelo nadležno tijelo, bez obzira je li ta odluka donesena u vezi s pokretanjem istrage ili kaznenog progona za terorističko djelo, za pokušaj počinjenja, sudjelovanje, ili pomaganje pri počinjenju takvog djela, na temelju ozbiljnih i vjerodostojnih dokaza ili indicija, ili na temelju osuda za takva djela. „Nadležno tijelo" jest pravosudno tijelo ili, tamo gdje pravosudna tijela nisu nadležna za to područje, ekvivalentno tijelo nadležno za to područje. Osim toga, imena osoba i subjekata navedenih na popisu redovito se revidiraju, a najmanje jednom u šest mjeseci, kako bi se osiguralo postojanje razloga zadržavanja imena na popisu, u skladu s odredbama iz članka 1. stavka 6. Zajedničkog stajališta 2001/931.

131 U točki 117. presude OMPI, točka 1. *supra*, Opći sud je iz tih odredaba zaključio da se postupak koji može dovesti do mjere zamrzavanja financijskih sredstava u skladu s

RADNI PRIJEVOD

mjerodavnim zakonodavstvom, odvija na dvije razine, na nacionalnoj i na razini Zajednice. Najprije nadležno nacionalno tijelo, u načelu pravosudno, treba u odnosu na dotičnu osobu donijeti odluku koja odgovara definiciji iz članka 1. stavka 4. Zajedničkog stajališta 2001/931. Ako je riječ o odluci o pokretanju istrage ili kaznenog progona, ona se treba temeljiti na ozbiljnim i vjerodostojnim dokazima ili indicijama. Nakon toga, odlučujući jednoglasno, Vijeće mora odlučiti o uvrštavanju dotične osobe na sporan popis, na temelju točnih podataka ili materijala iz odgovarajuće dokumentacije koja ukazuje na to da je odluka već donesena. Potom Vijeće mora redovito provjeravati, a najmanje jednom u šest mjeseci, kako bi se uvjerilo da je zadržavanje dotične osobe na popisu i dalje opravdano. U tom pogledu, provjera postojanja odluke nacionalnog tijela koje odgovara navedenoj definiciji bitan je preduvjet da Vijeće može donijeti prvotnu odluku o zamrzavanju financijskih sredstava, dok je provjera posljedica te odluke na nacionalnoj razini nužna u kontekstu donošenja sljedeće odluke o zamrzavanju financijskih sredstava.

132 U točki 123. presude OMPI, točka 1. *supra*, Opći sud je osim toga podsjetio da su na temelju članka 10. UEZ-a odnosi između država članica i institucija zajednice uređeni uzajamnim obvezama lojalne suradnje (vidjeti presudu Suda od 16. listopada 2003., Irska/Komisija, C-339/00, Zb., str. I-11757., t. 71. i 72., i navedenu sudsku praksu). To je načelo opće primjene te je osobito obvezujuće u okviru policijske i pravosudne suradnje u kaznenim stvarima [uobičajeno se naziva „pravosuđe i unutarnji poslovi" (PUP)] koja je uređena glavom VI. Ugovora o EU-u, a koja se uostalom u potpunosti temelji na suradnji između država članica i institucija (presuda Suda od 16. lipnja 2005., Pupino, C-105/03, Zb., str. I-5285., t. 42.).

133 U točki 124. presude OMPI, točka 1. *supra*, Opći sud ocijenio je da u slučaju primjene članka 1. stavka 4. Zajedničkog stajališta 2001/931 te članka 2. stavka 3. Uredbe br. 2580/2001, odredaba koje u okviru borbe protiv terorizma uvode specifičan oblik suradnje između Vijeća i država članica, to načelo za Vijeće znači obvezu da se što je više moguće osloni na ocjenu nadležnog nacionalnog tijela, barem ako je riječ o pravosudnom tijelu, osobito u pogledu postojanja „ozbiljnih i vjerodostojnih dokaza ili indicija" na kojima se ta odluka temelji.

134 Iz prethodno navedenog proizlazi da iako je doista na Vijeću teret dokazivanja da zamrzavanje financijskih sredstava neke osobe, skupine ili subjekta jest ili ostaje zakonski opravdano s obzirom na relevantno zakonodavstvo, kao što to s pravom tvrdi tužitelj, taj teret dokazivanja ima relativno ograničenu svrhu na razini postupka Zajednice za zamrzavanje financijskih sredstava (vidjeti po analogiji presudu OMPI, točka 1. *supra*, t. 126., o svrsi prava obrane u tom istom postupku). U slučaju prvotne odluke o zamrzavanju financijskih sredstava teret dokazivanja se uglavnom odnosi na postojanje točnih podataka ili elemenata u spisu koji ukazuju na to da je nacionalno tijelo u odnosu na dotičnu osobu donijelo odluku koja odgovara definiciji iz članka 1. stavka 4. Zajedničkog stajališta 2001/931. Inače, u slučaju kasnije odluke o zamrzavanju financijskih sredstava, nakon preispitivanja, teret dokazivanja odnosi se uglavnom na pitanje ostaje li zamrzavanje financijskih sredstava opravdano s obzirom

RADNI PRIJEVOD

na sve relevantne okolnosti slučaja, a osobito s obzirom na postupanje nadležnog nacionalnog tijela po toj odluci.

135 Konačno, iz točaka 145., 146. i 151. presude OMPI, točka 1. *supra*, proizlazi da budući da Vijeće, kada na temelju Uredbe br. 2580/2001 donosi jednoglasnu odluku o zamrzavanju financijskih sredstava, ne djeluje u okviru vezane nadležnosti, ono raspolaže širokom diskrecijskom ovlašću za ocjenu razloga zbog kojih se na dotičnu osobu treba primijeniti takva mjera.

136 U tom pogledu valja ipak precizirati da kada ponovno ocjenjuje je li zamrzavanje financijskih sredstava neke osobe, skupine ili subjekta opravdano ili ostaje li i dalje opravdano, Vijeće najveću pozornost treba posvetiti svojoj percepciji i ocjeni rizika bi li se, u nedostatku takve mjere, navedena financijska sredstva mogla koristiti za financiranje ili pripremu terorističkih djela (vidjeti točku 129. ove presude).

137 Što se tiče uloge Općeg suda, on je u točki 159. presude OMPI, točka 1. *supra*, priznao da Vijeće raspolaže širokom diskrecijskom ovlašću u vezi s elementima koje treba uzeti u obzir radi donošenja gospodarskih i financijskih sankcija na temelju članaka 60., 301. i 308. UEZ-a, u skladu sa Zajedničkim stajalištem donesenim na temelju zajedničke vanjske i sigurnosne politike. Ta se diskrecijska ovlast osobito odnosi na razmatranja primjerenosti na kojoj se takve odluke temelje.

138 Međutim, iako Opći sud priznaje široku diskrecijsku ovlast Vijeća u ovom području, to ne znači da se on mora suzdržati od nadzora tumačenja relevantnih podataka koje je provela ta institucija. Naime, sud Zajednice ne samo da mora provjeriti materijalnu točnost navedenih dokaznih elemenata, njihovu pouzdanost i dosljednost, već i to predstavljaju li navedeni elementi skup relevantnih podataka koje treba uzeti u obzir prilikom ocjene situacije te jesu li oni takve naravi da podupiru zaključke koji su iz njih izvedeni. Međutim, nije na njemu da u okviru tog nadzora zamijeni ocjenu Vijeća o tome što je primjereno svojom ocjenom (vidjeti po analogiji presudu Suda od 22. studenoga 2007., Španjolska/Lenzing, C 525/04 P, Zb., str. I-9947., t. 57., i navedenu sudsku praksu).

139 Nadalje, valja istaknuti da je u slučajevima u kojima institucija Zajednice raspolaže širokom diskrecijskom ovlašću nadzor poštovanja određenih postupovnih jamstava od temeljne važnosti. Sud je tako imao priliku pojasniti da takva jamstva za nadležnu instituciju osobito uključuju obvezu brižljivog i nepristranog ispitivanja svih relevantnih elemenata predmetnog slučaja i obvezu dovoljnog obrazlaganja svoje odluke (vidjeti presudu Španjolska/Lenzing, točka 138. *supra*, t. 58., i navedenu sudsku praksu).

140 U okviru ovog tužbenog razloga tužitelj traži od Općeg suda da u okolnostima ovog slučaja i s obzirom na sve relevantne podatke, kako one na koje se poziva Vijeće tako i one na koje se poziva tužitelj, provjeri je li 2007. godine Vijeće imalo opravdane razloge da u odnosu na njega donese Odluku 2007/445 (vidjeti točku 119. ove presude).

RADNI PRIJEVOD

141 Takva provjera, s obzirom na ciljeve koje relevantni propisi žele postići (vidjeti točke 130., 135. i 136. ove presude), nedvojbeno ostaje u granicama sudskog nadzora koji sud Zajednice može provesti o odluci o zamrzavanju financijskih sredstava donesenoj na temelju članka 2. stavka 3. Uredbe br. 2580/2001. Ta provjera zapravo u bitnom odgovara nadzoru očite pogreške u ocjeni (presuda OMPI, točka 1. *supra*, t. 159.). Konačno, ni Vijeće ni Ujedinjena Kraljevina ne smatraju da takav nadzor prekoračuje razinu nadzora koju, u području poput onog o gospodarskim i financijskim sankcijama, sudska praksa priznaje Općem sudu.

142 U ovom slučaju iz dopisa Vijeća od 30. siječnja 2007., prve obavijesti i obrazloženja priloženog svakom od dvaju dopisa proizlazi da se Vijeće u bitnome temeljilo na okolnosti da je rješenje Home Secretaryja, koje je po njegovom mišljenju odgovaralo definiciji iz članka 1. stavka 4. Zajedničkog stajališta 2001/931, bilo još uvijek na snazi iako je, prema Terrorism Actu 2000 Zakon o terorizmu iz 2000.), ono moglo biti predmet sudskog preispitivanja (*review*). Također, iz prve obavijesti i obrazloženja koje joj je priloženo proizlazi da je Vijeće uzelo u obzir očitovanja koja je tužitelj dostavio i oslobađajuće dokaze koje je dostavio za razdoblje nakon 2001., ali je smatralo da oni ne opravdavaju njegov zahtjev da se njegovo ime ukloni sa spornog popisa. Osobito, Vijeće je odbilo argument prema kojem Vijeće ima pravo zadržati na snazi odluku o zamrzavanju financijskih sredstava samo ako dotična osoba počini ili pokuša počiniti teroristička djela.

143 Opći sud smatra, s obzirom nas sve relevantne podatke koji su uzeti u obzir, da je Vijeće imalo opravdane razloge i dovoljno dokaza da u odnosu na tužitelja donese pobijanu odluku, da nije počinilo očitu pogrešku u ocjeni tih podataka te da je stoga u dovoljnoj mjeri pravno obrazložilo zadržavanje tužitelja na spornom popisu.

144 Kao prvo, rješenje Home Secretaryja je, s aspekta relevantnog nacionalnog zakonodavstva, odluka nadležnog nacionalnog tijela koja odgovara definiciji iz članka 1. stavka 4. Zajedničkog stajališta 2001/931. Uzevši sve u obzir, u ovoj tužbi tu kvalifikaciju tužitelj nije doveo u pitanje.

145 Kao drugo, kada je riječ o argumentu prema kojem je pobijana odluka u odnosu na tužitelja donesena na temelju optužujućih dokumenata kojima je nedostajalo preciznosti, ozbiljnosti i vjerodostojnosti, iz načela istaknutih u točkama 133. i 134. ove presude proizlazi da Vijeće, ne samo da je imalo pravo, nego je bilo i dužno osloniti se što je više moguće na ocjenu nadležnog nacionalnog tijela osobito u pogledu postojanja „ozbiljnih i vjerodostojnih dokaza ili indicija" na kojima se ta odluka temelji. Iako je točno da to nacionalno tijelo nije pravosudno tijelo, okolnost da se protiv njegove odluke može podnijeti pravni lijek i da taj pravni lijek ili nije bio podnesen ili ne bi doveo do povoljne situacije u odnosu na tužitelja, stavila je Vijeće u istu situaciju.

146 Kao treće, razmatranja slična onima koja su iznesena u točki 145. ove presude primjenjuju se na argument prema kojem je pobijana odluka u odnosu na tužitelja donesena na temelju optužujućih dokumenata koji su svi stariji od 2001. i bez

RADNI PRIJEVOD

ispitivanja oslobađajućih dokumenata koje je tužitelj dostavio za kasnije razdoblje. Budući da se protiv rješenja Home Secretaryja nakon 2001. u svakom trenutku u nacionalnom pravu mogao podnijeti pravni lijek, koji se podnosi izravno protiv rješenja ili neizravno protiv svake kasnije odluke Home Secretaryja o odbijanju povlačenja ili ukidanja tog rješenja, bilo je razumno da je Vijeće za potrebe svoje ocjene odlučujućom smatralo činjenicu da je rješenje još uvijek na snazi.

147 Kao četvrto, kada je riječ o odvagivanju optužujućih i oslobađajućih dokaza, Opći sud smatra da Vijeće postupa razumno i razborito kada, u situaciji kao što je to ona u ovom slučaju, odluka nadležnog nacionalnog administrativnog tijela na kojoj se temelji odluka Zajednice o zamrzavanju financijskih sredstava, može podlijegati ili podliježe pravnom lijeku prema nacionalnom pravu, ta institucija u načelu odbije zauzeti stajalište o osnovanosti bitnih argumenata koje je dotična osoba istaknula u potporu takvom pravnom lijeku, prije nego što sazna za njegov ishod. Naime, u protivnom, ocjena koju o činjeničnim i pravnim pitanjima daje Vijeće kao politička ili administrativna institucija mogla bi biti oprečna ocjeni koju daje nadležan nacionalni sud.

148 Konačno, kao peto, kada je riječ o argumentu prema kojemu se tužitelju nikada nije stavilo na teret nikakvo terorističko djelo na području Europske unije, dostatno je istaknuti da Uredba br. 2580/2001 donošenje odluka Zajednice o zamrzavanju financijskih sredstava nikako ne uvjetuje time da su na navedenom području počinjena teroristička djela na koje se poziva u ovom kontekstu. Takav bi uvjet uostalom bio protivan duhu i cilju Rezolucije 1373 (2001) Vijeća sigurnosti, u čijoj se uvodnoj izjavi između ostalog potvrđuje „načelo koje je Opća skupština utvrdila u svojoj izjavi iz listopada 1970. (2625 XXV) i koje je Vijeće sigurnosti potvrdilo u svojoj Rezoluciji 1189 (1998), tj. da je svaka država dužna suzdržati se od organiziranja, poticanja, pomaganja ili sudjelovanja u terorističkim djelima na državnom području druge države ili od pomaganja u njihovom počinjenju ili sudjelovanja u njima te od dopuštanja, na svojem državnom području organiziranih aktivnosti u cilju počinjenja takvih djela" i poziva države da „na svojem državnom području svim zakonitim sredstvima suzbiju financiranje i pripremu svih terorističkih djela" [neslužbeni prijevod].

149 S obzirom na prethodno navedeno, četvrti tužbeni razlog treba odbiti kao neosnovan.

Peti tužbeni razlog koji se temelji na zlouporabi ovlasti

150 Tužitelj smatra da je Odluku 2007/445, u dijelu u kojem se ona na njega odnosi, Vijeće donijelo u okolnostima koje predstavljaju zlouporabu ovlasti. Prema njegovom mišljenju, Vijeće je unaprijed odlučilo zadržati njegovo ime na spornom popisu unatoč dokazima koji ga, nakon 2001., potpuno oslobađaju i to samo zato jer je Vijeće željelo smiriti postojeći iranski režim.

151 U tom pogledu Sud i Opći sud u više su navrata presudili da se u odnosu na akt može govoriti o postojanju zlouporabe ovlasti ako se utvrdi, na temelju objektivnih, relevantnih i usklađenih pokazatelja, da je on donesen s isključivim ciljem, ili barem

RADNI PRIJEVOD

odlučujućim, postizanja drugih ciljeva od ciljeva na koje se poziva ili izbjegavanja postupka posebno predviđenog Ugovorom za rješavanje okolnosti predmetnog slučaja (vidjeti presudu Suda od 14. prosinca 2004., Swedish Match, C-210/03, Zb., str. I-11893., t. 75, i presudu Općeg suda od 13. siječnja 2004., Thermenhotel Stoiser Franz i dr./Komisija, T-158/99, Zb., str. II-1., t. 164., i navedenu sudsku praksu).

152 U ovom slučaju, iz nijednog elementa iz spisa ne proizlazi indicija koja bi podržala ideju da je postupak koji je doveo do donošenja Odluke 2007/445 bio pokrenut u svrhu drukčiju od borbe protiv terorizma i njegovog financiranja. Osobito, tužiteljeva tvrdnja prema kojoj je navedena odluka u odnosu na njega donesena u isključivom cilju smirivanja postojećeg iranskog režima, samo želi pobijati razloge Vijeća i nije potkrijepljena nikakvom objektivnom indicijom.

153 Stoga peti tužbeni razlog treba odbiti.

154 S obzirom na to da nije prihvaćen nijedan od pet tužbenih razloga koje je tužitelj istaknuo u potporu svojem zahtjevu za poništenje Odluke 2007/445, navedeni zahtjev treba odbiti kao neutemeljen.

Zahtjev za poništenje Odluke 2007/868

Argumentacija stranaka

155 U dopisu podnesenom tajništvu Općeg suda 11. siječnja 2008. tužitelj ističe da su tužbeni razlozi istaknuti u potporu njegovom zahtjevu za djelomično poništenje Odluke 2007/445 relevantni i u okviru njegovoga zahtjeva za djelomično poništenje Odluke 2007/868.

156 Tužitelj naglašava da je POAC specijalizirani sud koji je osnovao Parlament Ujedinjene Kraljevine, nadležan za odlučivanje o tužbama protiv odluka o zabrani ili o odbijanju ukidanja zabrane organizacija za koje Home Secretary smatra da su terorističke.

157 Međutim, u svojoj odluci od 30. studenoga 2007. taj je sud okvalificirao „apsurdnim" (*perverse*) rješenje Home Secretaryja od 1. rujna 2006., kojim je odbio ukinuti zabranu tužitelja kao terorističke organizacije (vidjeti točku 22. ove presude). On je također odbio dopustiti da Home Secretary pred Court of Appealom podnese žalbu protiv te odluke. Inače, u okviru takve žalbe pred Court of Appealom Home Secretary nema pravo osporavati činjenična utvrđenja POAC-a.

158 U ovom je slučaju POAC ispitao povjerljive i druge dokaze koje je izveo Home Secretary te je bez prisustva javnosti ispitao svjedoka kojeg je pozvao Home Secretary. Ta su činjenična utvrđenja pokazala da su svi činjenični elementi koje je tužitelj istaknuo u postupku koji je doveo do donošenja Odluke 2007/445 točni i da ne postoji činjenična osnova da se vjeruje kako je tužitelj još uvijek teroristička organizacija. Isto vrijedi i u kontekstu donošenja Odluke 2007/868.

RADNI PRIJEVOD

159 Tužitelj stoga prigovara Vijeću da je Odluku 2007/868 donijelo u trenutku kada je saznalo ne samo za odluku POAC-a i njezina činjenična utvrđenja nego i za odbijanje POAC-a da Home Secretaryju dopusti podnošenje žalbe pred Court of Appealom, te za tekst kojim je to odbijanje formulirano.

160 Tužitelj primjećuje da iako je Home Secretary doista pred Court of Appealom podnio novi zahtjev za dopuštenje podnošenja žalbe protiv odluke POAC-a, na što je imao pravo, to ne mijenja činjenicu da se Odluka 2007/868 u odnosu na njega temelji isključivo na rješenju Home Secretaryja od 28. ožujka 2001. i nikako ne uzima u obzir odluku POAC-a.

161 Prema mišljenju tužitelja, ovi elementi pokazuju da je Odluka 2007/868 očito pogrešna i, dodatno, u dijelu u kojem se na njega odnosi, zahvaćena zlouporabom ovlasti.

162 U svojim očitovanjima podnesenim tajništvu Općeg suda 15. siječnja 2008. Vijeće se suzdržalo svakog komentara o relevantnosti odluke POAC-a za potrebe ovog postupka.

163 Na raspravi ta je institucija istaknula, pozivajući se na činjenična utvrđenja POAC-a, da je čak i ako su se ona trebala smatrati točnima i davala ispravnu globalnu sliku, ipak bilo razumno smatrati da je tužitelj uključen u teroristička djela, u smislu Uredbe br. 2580/2001, te da je stoga zamrzavanje financijskih sredstava i dalje opravdano. Vijeće je inače smatralo da, iako je uzelo u obzir zahtjev koji je Home Secretary uputio Court of Appealu (Žalbeni sud) da mu dopusti podnošenje žalbe protiv odluke POAC-a, to ne znači da je odlučilo da prije ponovnog razmatranja situacije tužitelja neće poduzimati ništa do ishoda te žalbe.

164 U očitovanjima koja je tajništvu Općeg suda podnijela 16. siječnja 2008. Komisija smatra da bi na razini Zajednice trenutačno bilo preuranjeno izvoditi zaključke iz odluke POAC-a. Po njezinom mišljenju, prije nego se utvrdi mora li navedena odluka utjecati na zakonitost odluka donesenih na razini Zajednice treba pričekati odluku Court of Appeala (Žalbeni sud) o zahtjevu za dopuštenje za podnošenje žalbe koji je podnio Home Secretary a potom, prema potrebi, pričekati ishod eventualne žalbe pred Court of Appealom (Žalbeni sud) te ishod eventualne sljedeće žalbe pred House of Lords (Gornji dom).

165 U očitovanjima koja je tajništvu Općeg suda podnijela 16. siječnja 2008., Ujedinjena Kraljevina podsjeća da je rješenje Home Secretaryja od 28. ožujka 2001. svakako još uvijek na snazi. Dakle, to rješenje predstavlja dostatan pravni temelj za donošenje, u odnosu na tužitelja, Odluke Vijeća 2007/868. Ujedinjena Kraljevina također ističe da na temelju članka 6. stavka 3. Terrorism Acta 2000, odluka POAC-a ne obvezuje Home Secretaryja da s nacionalnog popisa sličnog onomu koji je sastavilo Vijeće, ime tužitelja ukloni prije nego što se iscrpe svi pravni lijekovi, uključujući i onaj pred House of Lords.

RADNI PRIJEVOD

166 U svojem intervencijskom podnesku Ujedinjena Kraljevina osim toga navodi da je Vijeće donijelo Odluku 2007/868 znajući za odluku POAC-a i za kasniju odluku Home Secretaryja o podnošenju žalbe protiv te odluke. Rasprava pred Court of Appealom (Žalbeni sud) o zahtjevu za dopuštenje podnošenja žalbe i o meritumu predmeta održavala se od 18. do 20. veljače 2008.

Ocjena Općeg suda

167 U okviru zahtjeva za djelomično poništenje Odluke 2007/868, stranke su, za nadzor zakonitosti koji u ovom slučaju provodi Opći sud, većinu svojih argumenata posvetile relevantnosti odluke POAC-a navedene u točki 22. ove presude.

168 POAC je u toj odluci, među ostalim, „apsurdnim" (*perverse*) okvalificirao zaključak koji je Home Secretary iznio u svojoj odluci od 1. rujna 2006. o odbijanju ukidanja zabrane, prema kojem je tužitelj u tom razdoblju još uvijek bio organizacija „uključena u terorizam" u smislu Terrorism Acta 2000. Prema ocjeni POAC-a, nijedna razumna osoba nije mogla doći do takvog zaključka a, nasuprot tomu, svaka bi razumna osoba, na temelju dokaza kojima je raspolagao Home Secretary, došla do suprotnog zaključka.

169 U tom pogledu POAC, u točkama 347., 348. i 349. svoje odluke svoja je bitna činjenična utvrđenja i pravne zaključke koje je iz njih izvukao, sažeo kako slijedi:

„347. […] Kako bismo odlučili je li Home Secretary PMOI smatrao ili ga je mogao pošteno smatrati organizacijom uključenom u terorizam, moramo ispitati sve dokaze koje je Home Secretary imao na raspolaganju ili ih je razumno mogao imati na raspolaganju. Sve dokaze podvrgnuli smo temeljitom ispitivanju koje se za našu ocjenu smatra odgovarajućim standardom.

348. Već smo detaljno iznijeli naše zaključke o dokazima kojima raspolažemo. Prema našem mišljenju, detaljno ispitivanje dokaza dovodi do sljedećeg zaključka:

348.1. Uz mogući izuzetak jedinog incidenta iz svibnja 2002., od kolovoza 2001. PMOI nije sudjelovao u terorističkim djelima u Iranu ili drugdje.

348.2. Iako je PMOI u određenom razdoblju u Iranu mogao imati vojnu zapovjednu strukturu, dokazi pokazuju da je takva struktura prestala postojati (najkasnije) prije kraja 2002.

348.3. Čak i ako se tri izvještaja iz 2002. mogu smatrati veličanjem [terorizma] u smislu članka 3. stavka 5. točke (c) [Terrorism Acta 2000], takva je aktivnost prestala prije kolovoza 2002.

348.4. U svibnju 2003. PMOI je razoružan.

RADNI PRIJEVOD

348.5. Nema dokaza koji ukazuju na to da je PMOI nabavio ili nastojao nabaviti oružje ili rekonstruirati neki vojni kapacitet unatoč tomu što je to mogao učiniti nakon svibnja 2003.

348.6. Štoviše, nema dokaza koji ukazuju na to da je PMOI pokušao unovačiti ili obučiti svoje članove za vojne ili terorističke aktivnosti.

Ukratko, ne postoji nikakav dokaz da je nakon 2003. u bilo kojem trenutku PMOI pokušao obnoviti bilo koji oblik strukture koja može počiniti ili podupirati teroristička djela. Ne postoji nikakav dokaz o ikakvom pokušaju ‚da se pripremi' za terorizam. Ne postoji nikakav dokaz o ikakvom poticanju drugih osoba na počinjenje terorističkih djela. Ne postoji ni bilo kakav element zbog kojeg bi se moglo vjerovati da je PMOI, na dan donošenja odluke u rujnu 2006., ‚na neki drugi način uključen u terorizam'. Što se tiče razdoblja nakon svibnja 2003., ono se ne može ispravno opisati kao ‚puka neaktivnost' suprotno onome što je predlagao [Home Secretary] u svojem dopisu o odluci. Elementi su pokazali da cijeli vojni aparat više ne postoji ni u Iranu, ni u Iraku ili drugdje te da nije bilo nikakvog pokušaja PMOI-a da ga ponovno uspostavi.

349. U tim okolnostima jedino uvjerenje do kojega bi razuman donositelj odluke mogao pošteno doći jest to da, bilo u rujnu 2006. ili kasnije, PMOI više nije zadovoljavao nijedan kriterij da se njegova zabrana zadrži. Drugim riječima, na temelju elemenata koji su pred nama, PMOI u rujnu 2006. više nije bio uključen u terorizam i još uvijek to nije." [neslužbeni prijevod]

170 Zbog navedenih razloga, osobito onih u točkama 130. do 139. ove presude, Opći sud smatra da je odluka POAC-a vrlo važna za ovaj postupak.

171 Naime, riječ je o prvoj odluci nadležnog pravosudnog tijela koje s obzirom na mjerodavno nacionalno pravo odlučuje o zakonitosti odbijanja Home Secretaryja da povuče svoje rješenje od 28. ožujka 2001. na temelju kojeg je Vijeće donijelo i prvotnu odluku o zamrzavanju tužiteljevih financijskih sredstava i sve kasnije odluke do Odluke 2007/868, uključujući i nju.

172 Dakle, odluka POAC-a nesporno je jedna od posljedica koje su na nacionalnoj razini nastale na temelju rješenja Home Secretaryja od 28. ožujka 2001.

173 Međutim, Opći sud je već istaknuo da su takve posljedice neophodne u kontekstu donošenja kasnije odluke o zamrzavanju financijskih sredstava (vidjeti točku 131. ove presude).

174 Što se tiče toga u kojoj je mjeri Vijeće znalo za odluku POAC-a te koliko ju je uzelo u obzir u kontekstu donošenja Odluke 2007/868, iz objašnjenja koja su dale ta institucija i Ujedinjena Kraljevina te iz dokumenata koji se odnose na navedeni postupak, a koje su stranke izvele kao odgovor na mjere upravljanja postupkom koje je usvojio Opći sud, proizlazi da je:

RADNI PRIJEVOD

– dana 13. studenoga 2007. predstavnik Ujedinjene Kraljevine usmeno obavijestio članove radne skupine Vijeća o Zajedničkom stajalištu 2001/931 (u daljnjem tekstu: radna skupina ZS 931) da će POAC 30. studenoga 2007. donijeti odluku u predmetu koji se odnosi na tužitelja te da će Ujedinjena Kraljevina s obzirom na tu odluku utvrditi svoje stajalište o zabrani dotične stranke.

– dana 3. prosinca 2007. Ujedinjena Kraljevina elektroničkom poštom obavijestila portugalsko predsjedništvo Vijeća o odluci POAC-a, u kojoj mu je dala sažetak odluke i pozvala predsjedništvo da se s njom upozna na internetskoj stranici na kojoj je dostupna te ga je obavijestila o svojoj namjeri da to pitanje postavi na sljedećem sastanku radne skupne ZS 931;

– dana 4. prosinca 2007. Ujedinjena Kraljevina elektroničkom poštom obavijestila portugalsko predsjedništvo da je Home Secretary jasno naveo kako je nastojao ishoditi dopuštenje za podnošenje žalbe protiv odluke POAC-a; Ujedinjena Kraljevina je mislila da će se odluka o tom dopuštenju donijeti prije 17. prosinca 2007.; u slučaju odobrenog dopuštenja, rasprava o žalbi pred Court of Appealom (Žalbeni sud) održat će se u prvim mjesecima 2008.; u istoj elektroničkoj pošti Ujedinjena Kraljevina predložila je da Europska unija ne poduzima nikakvu inicijativu u pogledu zadržavanja imena tužitelja na spornom popisu sve dok se ne okonča žalbeni postupak u Ujedinjenoj Kraljevini i precizirala je da je zabrana tužitelja u Ujedinjenoj Kraljevini u tom razdoblju i dalje na snazi;

– dana 6. prosinca 2007. Glavno tajništvo Vijeća delegacijama država članica u Vijeću poslalo presliku dopisa koji je tužitelj uputio Vijeću 5. prosinca 2007. kako bi ishodio uklanjanje svojega imena sa spornog popisa s obzirom na odluku POAC-a (točka 23. gore), te presliku navedene odluke POAC-a;

– dana 12. prosinca 2007. radna skupina ZS 931 održala sastanak radi pripreme donošenja Odluke 2007/868; u skladu s „rezultatom rada" tog sastanka koji je Glavno tajništvo Vijeća poslalo delegacijama država članica u Vijeću 20. prosinca 2007., delegacija Ujedinjene Kraljevine o odluci POAC-a obavijestila je navedenu radnu skupinu; delegacija Ujedinjene Kraljevine ostale je delegacije također obavijestila o namjeri Home Secretaryja da ishodi dopuštenje za podnošenje žalbe protiv te odluke i objasnila im je da ako sâm POAC odbije to dopuštenje, Home Secretary ga namjerava zatražiti izravno od Court of Appeala (Žalbeni sud);

– dana 17. prosinca 2007. Glavno tajništvo Vijeća radnoj skupini savjetnika za vanjske odnose poslalo prijedlog odluke i prijedlog Zajedničkog stajališta koji su odražavali rezultate sastanka radne skupine ZS 931; ime tužitelja bilo je uvršteno na popise priložene tim prijedlozima; istoga dana radna skupina savjetnika za vanjske odnose odobrila je navedene prijedloge i pozvala Coreper da Vijeću predloži usvajanje tih prijedloga; Glavno tajništvo Vijeća Coreperu je 18. prosinca 2007. proslijedilo popratan dopis u kojem su navedene te činjenice (dopis I/A);

– dana 19. prosinca 2007. Coreper odobrio dotične preporuke;

RADNI PRIJEVOD

– dana 19. prosinca 2007. Ujedinjena Kraljevina elektroničkom poštom obavijestila portugalsko predsjedništvo, Glavno tajništvo Vijeća i države članice o tome da je izričito zatražila da POAC odbije dopuštenje za žalbu koje je zatražio Home Secretary; Ujedinjena Kraljevina dodala je da Home Secretary ima namjeru isto dopuštenje zatražiti od Court of Appeala (Žalbeni sud), ali nije mogla navesti kada će se potonji izjasniti o tom zahtjevu.

175 U tim je okolnostima 20. prosinca 2007. Vijeće donijelo Odluku 2007/868.

176 Kada je riječ o navođenju specifičnih i konkretnih razloga zbog kojih je Vijeće smatralo, nakon preispitivanja, da je zamrzavanje tužiteljevih financijskih sredstava i dalje opravdano, a koje predstavlja bît obveze obrazlaganja koju u okviru donošenja kasnije odluke o zamrzavanju financijskih sredstava ima ta institucija (presuda OMPI, točka 1. *supra*, točke 143. i 144.), iz prikaza činjeničnog stanja u točkama 28. i 29. ove presude proizlazi da je Vijeće smatralo, u drugoj obavijesti, da su razlozi zadržavanja tužitelja na spornom popisu koji su zainteresiranoj osobi ranije priopćeni prvom obaviješću, još uvijek valjani. Nadalje, prikaz činjeničnog stanja potpuno je istovjetan onom koji je bio priložen prvoj obavijesti. Što se tiče odluke POAC-a, Vijeće je istaknulo da je Home Secretary protiv te odluke pokušao podnijeti žalbu (*the Council notes that the UK Home Secretary has sought to bring an appeal*).

177 S obzirom na sve relevantne podatke na dan donošenja Odluke 2007/868 i uzimajući u obzir posebne okolnosti u ovom slučaju, Opći sud smatra da je to obrazloženje očito nedostatno da bi se zakonski opravdalo zadržavanje zamrzavanja tužiteljevih financijskih sredstava.

178 Kao prvo, navedeno obrazloženje ne omogućava da se shvati u kojoj je mjeri Vijeće doista uzelo u obzir odluku POAC-a, kako je to bilo dužno učiniti (vidjeti točku 173. ove presude).

179 Kao drugo, u tom se obrazloženje ne navode specifični i konkretni razlozi zbog kojih je unatoč činjeničnim utvrđenjima koja je samostalno izveo POAC i osobito strogim pravnim zahtjevima za Home Secretary koje je to tijelo temeljilo na tim činjeničnim utvrđenjima, Vijeće smatralo da je zadržavanje tužitelja na spornom popisu i dalje opravdano s obzirom na sve činjenice i okolnosti o kojima je POAC morao odlučiti (vidjeti po analogiji presudu Suda od 17. siječnja 1995., Publishers Association/Komisija, C-360/92 P, Zb., str. I-23., t. 39. do 44.).

180 To osobito vrijedi s obzirom na zaključak POAC-a prema kojem jedino uvjerenje koje je razuman donositelj odluke pošteno mogao steći bilo ono da od rujna 2006. tužitelj više nije zadovoljavao nijedan kriterij koji je potreban da bi se opravdalo da se zadrži zabrana njega kao terorističke organizacije ili da, drugim riječima, nakon tog razdoblja, više nije bio uključen u terorizam. U tim okolnostima Vijeće je bilo dužno preispitati svoju ocjenu postojanja odluke nadležnog nacionalnog tijela koja se temelji

RADNI PRIJEVOD

na „ozbiljnim i vjerodostojnim indicijama” u smislu članka 1. stavka 4. Zajedničkog stajališta 2001/931.

181 Vijeće je na raspravi pokušalo ispraviti to očito nedostatno obrazloženje podupirući, uz primjere u potporu toga, da je čak i na temelju činjenica koje je utvrdio POAC, još uvijek razumno smatrati da je na dan donošenja Odluke 2007/868 tužitelj bio uključen u teroristička djela, u smislu Uredbe br. 2580/2001, te da je stoga zamrzavanje financijskih sredstava i dalje opravdano (vidjeti točku 163. ove presude).

182 U tom pogledu valja ipak podsjetiti da se obrazloženje akta u načelu mora priopćiti zainteresiranoj osobi istodobno s aktom koji na nju negativno utječe i njegova očita nedostatnost ne može se ispraviti činjenicom da je zainteresirana osoba saznala za obrazloženje akta tijekom postupka pred sudom Zajednice (vidjeti presudu OMPI, točka 1. *supra*, točka 139., i navedenu sudsku praksu).

183 Kao treće, Opći sud smatra da iako je Vijeće moglo uzeti u obzir postojanje pravnih lijekova protiv odluke POAC-a te njihovo stvarno izvršenje od strane Home Secretaryja, u ovom slučaju nije bilo dovoljno da Vijeće navede da je Home Secretary htio podnijeti žalbu kako bi se oslobodio obveze da posebno uzme u obzir činjenična utvrđenja koja je samostalno izveo POAC te pravne posljedice koje je iz toga izveo.

184 To vrijedi tim više jer je, kao prvo, POAC, nadležno pravosudno tijelo za nadzor zakonitosti akata Home Secretaryja, odbijanje Home Secretary da ukine zabranu tužitelja okvalificirao „nerazumnim” i „apsurdnim” i, kao drugo, na dan donošenja Odluke 2007/868 Vijeće je bilo obaviješteno o odbijanju POAC-a da Home Secretaryju odobri podnošenje takve žalbe te razlozima za to odbijanje, odnosno, prema mišljenju POAC-a, nijedan od argumenata koje je istaknuo Home Secretary nije imao razumne izglede za uspjeh pred Court of Appealom (Žalbeni sud).

185 Zaključno, Opći sud smatra da, s obzirom na sve relevantne podatke i uzimajući u obzir posebne okolnosti ovog slučaja, zadržavanje zamrzavanja tužiteljevih financijskih sredstava na temelju članka 1. Odluke 2007/868, u vezi s točkom 2.19 popisa u Prilogu toj odluci, pod naslovom „Skupine i subjekti”, nije dovoljno pravno obrazloženo.

186 To utvrđenje može dovesti samo do poništenja tih odredaba, u dijelu u kojem se odnose na tužitelja.

187 U preostalom dijelu, nijedan od tužbenih razloga koje je tužitelj istaknuo ne može biti temelj za njegov zahtjev za poništenje, u dijelu u kojem se to na njega odnosi, ostalih odredaba navedene odluke, a osobito njezinoga članka 2. kojim se Odluka 2007/445 stavlja izvan snage.

Troškovi

RADNI PRIJEVOD

188 Sukladno članku 87. stavku 3. Poslovnika, Opći sud može podijeliti troškove ili odlučiti da svaka stranka snosi vlastite troškove ako stranke djelomično uspiju u svojim zahtjevima ili zbog izvanrednih okolnosti. U okolnostima ovog slučaja valja odlučiti da će Vijeće snositi, osim vlastitih troškova, i trećinu troškova tužitelja.

189 Sukladno članku 87. stavku 4. podstavku 1. Poslovnika, države članice i institucije koje su intervenirale u postupak snose vlastite troškove.

Slijedom navedenog,

OPĆI SUD (sedmo vijeće)

proglašava i presuđuje:

1. Tužba se odbija kao neosnovana u dijelu u kojem se njome traži poništenje Odluke Vijeća 2007/445/EZ od 28. lipnja 2007. o provedbi članka 2. stavka 3. Uredbe (EZ) br. 2580/2001 o posebnim mjerama ograničavanja protiv određenih osoba i subjekata s ciljem borbe protiv terorizma i o stavljanju izvan snage odluka 2006/379/EZ i 2006/1008/EZ.

2. Članak 1. Odluke Vijeća 2007/868/EZ od 20. prosinca 2007. o provedbi članka 2. stavka 3. Uredbe (EZ) br. 2580/2001 o posebnim mjerama ograničavanja protiv određenih osoba i subjekata s ciljem borbe protiv terorizma i o stavljanju izvan snage Odluke 2007/445, i točka 2.19 popisa u prilogu toj odluci poništavaju se u dijelu u kojem se odnose na People's Mojahedin Organization of Iran.

3. Tužba se odbija kao neosnovana u dijelu u kojem se njome traži poništenje drugih odredaba Odluke 2007/868, u dijelu u kojem se odnosi na People's Mojahedin Organization of Iran.

4. Vijeće će snositi, osim vlastitih troškova, i trećinu troškova People's Mojahedin Organization of Iran.

5. Ujedinjena Kraljevina Velike Britanije i Sjeverne Irske, Komisija i Kraljevina Nizozemska snosit će vlastite troškove.

Objavljeno na javnoj raspravi u Luxembourgu 23. listopada 2008.

[Potpisi]

---

* Jezik postupka: engleski

RADNI PRIJEVOD